

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich von.; af Friedrich v. Schiller ;
oversatte af Oehlenschläger, Ingemann, Holst,
o. A. ; samlede af Frederik Schaldemose.

Titel | Title:

Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : A. S. Salomon's Forlag, 1842

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 198 s.

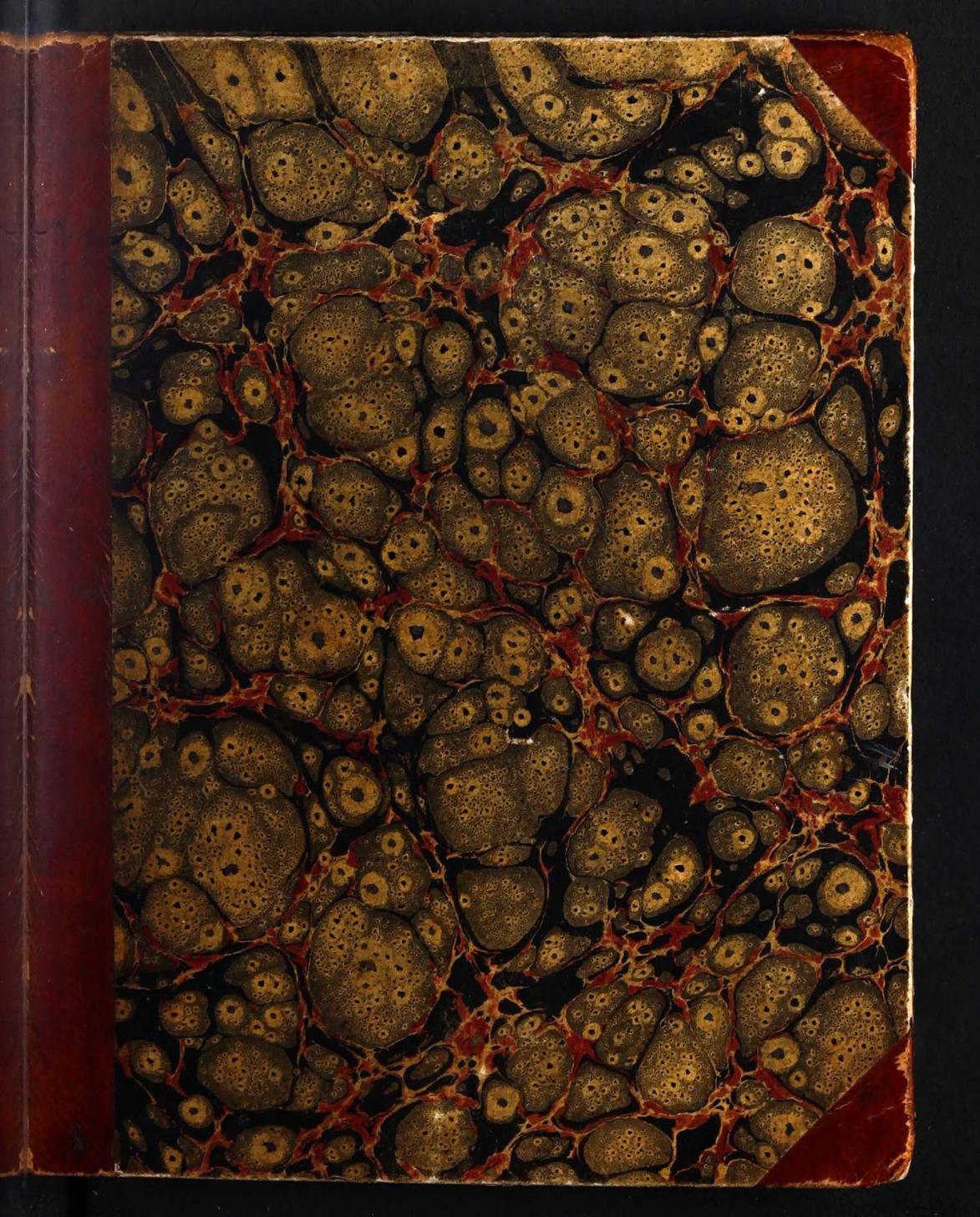
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54, - 249

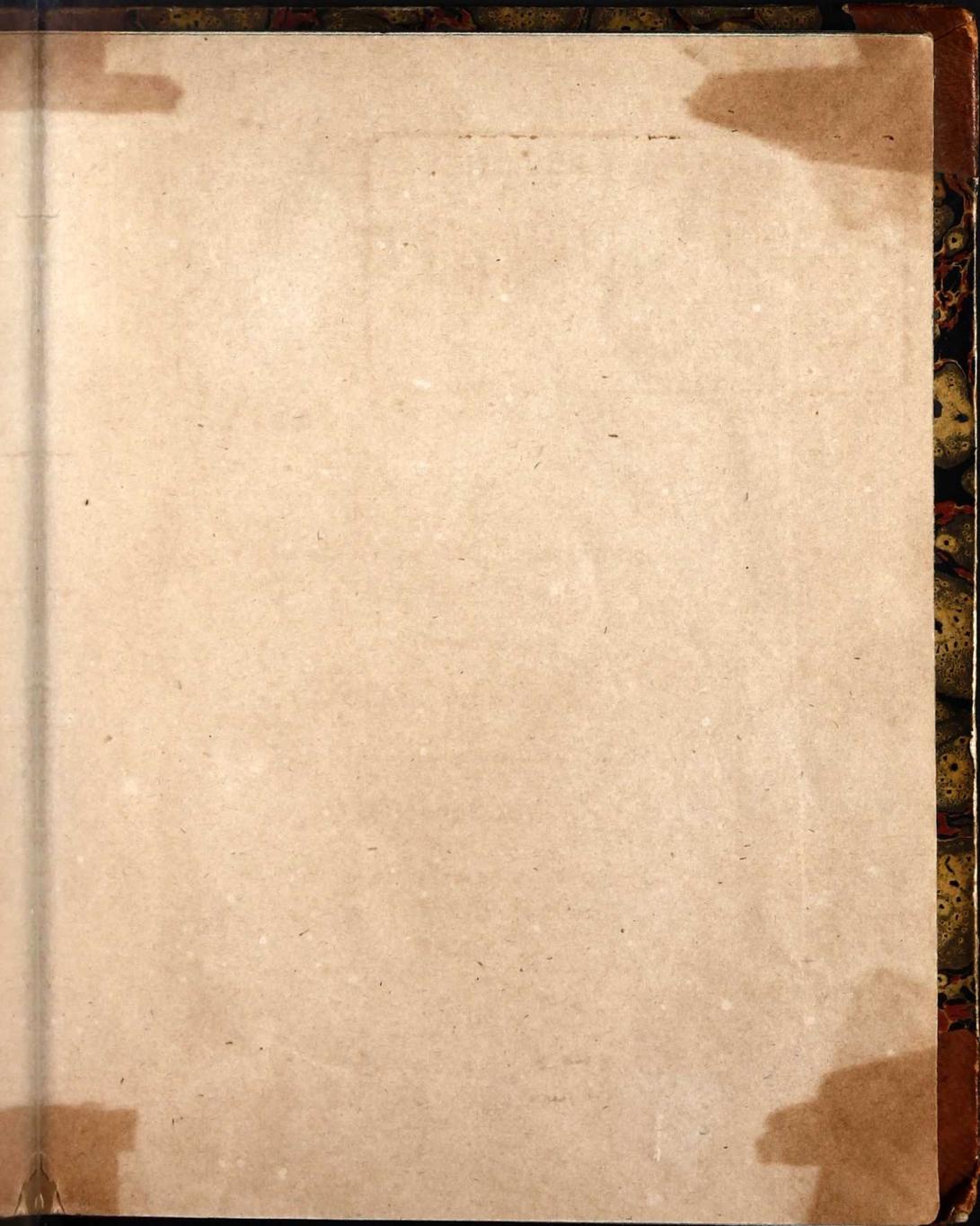
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04402 4

+REX

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Digitized by

University of Chicago Press

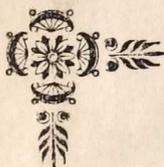
Chicago, Ill. U.S.A.

London, England

Printed in Great Britain

by R. Clarendon Press

1955

Digte

af

Friedrich v. Schiller,

oversatte af

Dehlenschläger, Ingemann,
Holst, v. A.,

samlede af

Frederik Schaldemose.

Kjobenhavn.

N. G. Salomon's Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1842.

Digit

Erasmus R. Schiller

Maa trykkes.

C. Keiersen.

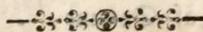
Indhold.

	Side.
Symne til Glæden, oversat af Dehlenschläger	1
Ridder Toggenburg, af Ingemann	7
Idealerne, af Holst	12
Genius, af Dehlenschläger	17
Skyggernes Rige, af F. Schmidt	20
Sædemanden, af A. Schonberg	29
Sprog	30
Bevogteren	30
Min Tro	31

	Side.
Nøglen	31
Philosophierne	32
Til Musen	32
Kunstgrebet	33
Geniusfen med den omvendte Fakkell	33
Det tilslørede Billede i Sais, overs. af Rahbet	34
Gaade	38
Theophani	40
Videnskaben	40
Sangens Magt, overs. af S. Bornhoft	41
Pompeii og Serkulanum, af J. N. Schow	44
Ceres' Klage, af Fr. S.	47
Den moralske Digter	51
Boghandleranmeldelse	51
Korrektthed	55
Pligt for Enhver	55
Ilias	56
Valg	56
Livets Spil	57

	Side.
Drengen ved Bækken, overs. af Dehlenschläger	58
Længsel, af Liunge	60
Til Emma, af Dehlenschläger	62
Soldatervise	64
Shakespeares Skygge, overs. af Foersom . .	67
Lys og Varme, af F. Schmidt	70
Kampen med Dragen, af Samme	71
Sangen om Klokken, overs. af Schaldemose .	87
Den qvindelige Værdighed, af Samme . . .	107
Troskab, af Samme	111
Syrden og hans Sjord, af Samme	112
Dykkeren, af Samme	113
Polykrates' Ring, af Samme	122
Til Lovgiverne, af Samme	128
Naturens tre Aldre, af Samme	128
Broen, af Samme	129
Grækenlands Guder, af Samme	130
Resignation, af Samme	137
Ved Aathundredets Begyndelse, af Samme .	143

Jordens Deling, overs. af Schaldemose	146
Til Vaaren	148
Lykken og Viisdommen	150
Forryngelsens Kilde.	151
De tre Ord	152
Gaade	154
Kapuziner-Præken, overs. af Rahbek	155
Semele, af S. J.	160

Hymne til Glæden.

Glæde, Straale fra det Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Kraft opflammer Stovets Die
Saligt i din Helligdom.
Din Samdrægtighed forbinder
Alt hvad Fordom sønderfled,
Hylden Ven i Tyrsten finder,
Naar fra Gud Du smiler ned.

Favn mod Favn I Millioner!
Broderligt hvert Hjerte slaae!
Over Stjerners Himmelblaae
Bist en kjærlig Fader throner.

Hvo det sjældne Haab ei savner
 Varmt at kaldes Bennens Ven,
 Hvo en elsket Viv omfavner,
 Juble Tak mod Himmelen.
 Ja, selv den, som kun kan sige:
 „Der var Gen, som var mig kjær!“
 Hvo, som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Skam sig her!

Jordens vidt udstrakte Zoner
 Hylde Glædens Sympathi!
 Ved dens Guddom hæves vi
 Did, hvor den Ukjendte throner.

Glæde drikke Jordens Slægter
 Ved Naturens Moderbryst;
 Ingen venlig Sjæl hun nægter
 Draaber af sin Ungdomslyst.
 Ds en trofast Ven i Døden,
 Viin og Rys gav hendes Bud;
 Ormen fryder Sandsegløden,
 Og Cheruben staaer for Gud.

I, nedstyrte Millioner!
 Føler Du en Skaber, Jord?
 Søg ham over Stjernechor,
 Vist han over Stjerner throner.

Glæden er den Fjær, som spænder
 Eftligevige Natur,
 Glæde, Glæde Hjulet vender
 I det store Verdensuhr.
 Blomstret den af Knuppen hyller,
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Kloder den i Rummet tryller,
 Som ei Støvets Die saae.

Fro, som Almagts Sole vandre
 Gjennem Himlens Hvalving feir,
 Sig en frodig Helt til Seir,
 Iler Banen med hverandre!

Gjennem Sandhedspeilet smiler
 Glæden til sin Forfkers Held,
 Pligtens Ben, som aldrig hviler,
 Leder kun paa Dydens Fjeld.

Hendes lyse Banner vifter
 Klart paa Troens Bjergetop;
 Gjennem Gravens sprængte Rister
 Svæver hun som Engel op.

Taaler modigt, Stovets Sønner!
 For et Liv af bedre Værd:
 Hæstet over Stjerner's Hær
 En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei gjengjælde,
 Stort at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smertens Bælde
 Svækkes mellem Glædens Fryd.
 Evig Nag og Hævn forsvinde
 Fra vor Broderkreds med Skam!
 Fred selv med vor værste Fjende,
 Ingen Anger martre ham!

Ja, vort Regnebret, Du blive
 Evig, evig slettet ud.
 Hæstet jo tilgiver Gud,
 Brødre, som vi her tilgive.

Glæde, skum i Guldpokaler,
 Blus i Druens Purpurblod!
 Drifker Blidhed, Kannibaler!
 Drif, Forsagthed, Heltemod!
 Henrykt vi fra Bænken ile,
 Glasset høit i høire Haand;
 Vinen klart mod Himlen smile!
 Første Staal: „Den gode Land!“

Ham, hvem hist Serapher ære,
 Ham, som høit ophøiet er
 Over blanke Stjerner's Hær,
 Denne Staal skal offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
 Svighed for hvad Du soor!
 Hjælp hvor Ustyld Taarer sælde,
 Sandhed mod den hele Jord!
 Mandig Stolthed selv for Throner,
 Lad den ogsaa sælde Dig!
 Dyd, Forædling sine Kroner,
 Undergang for Last og Svig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
 Trostak sværge vi vor Gød,
 Og ved ham, som smiler ned
 Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Bold kun Sværdet ramme!
 Høimod møde Svig og List!
 Haab i Livets sidste Flamme!
 Naade for Guds Throne hist!
 Leve, leve selv de Døde!
 Sjunger høit i Bennerad!
 Ingen Synder•evigt bøde,
 Intet Helved nære Had!

Ned, naar Afskedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned.
 Brødre, men Barmhertighed
 Hist, naar Dommersværdet blinker.

Ridder Toggenburg.

„Nidder, jeg vil elste Eder,
 Som en Søster tro,
 Ei om anden Elskov beder,
 Har I hjer min Ro!
 Vil I ei mit Hjerter saare,
 Rolig kom og gaa!
 Eders Dies stille Taare
 Kan jeg ei forstaae.”

Han det hører og forstummer,
 Bløder i sin Harm,
 Riber sig med heftig Kummer
 Af den Elsktes Arm;
 Kalder sine Mænd saa vide
 Paa den Sveikerhøst,
 Gaaer for Christi Grav at stride,
 Korset paa sit Bryst.

Store Gjerninger der øves
 Hift ved Heltens Arm,
 Landser brydes, Skjolde fløves,
 Fjenden flyer hans Harm.
 Toggenburgernavnet kjender
 Christ og Muselmand;
 Men det syge Hjerte brænder,
 Ei det læges kan.

Og et Aar han det fordrager,
 Ei en Time meer;
 No han aldrig sig tiljager,
 Gaaer fra vilden Hær;
 Snekken breder sine Binger
 Ud fra Joppes Strand,
 Hvor den Elskte aander — bringer
 Snekken ham i Land.

Og til hendes Borg han banker,
 Der han staaer ved Nat;
 Med sin Stav den Pilgrim banker,
 Porten aabnes brat;

Dg en Stemme raaber: „Ridder!
 Den I søger her,
 Hun en Himlens Brud nu sidder
 Mellem Helgener.”

I den stille Celle beder
 Agnes for Jer Ro,
 Hun vil stedse elste Eder
 Som en Søster tro.
 Vil I ei den Fromme saare,
 Roligt bort I gaa!
 Eders Dies hebe Taare
 Kan hun ei forstaae.”

Dg for evigt han forlader
 Sine Fædres Hal,
 Seer ei meer de Pantserplader
 I den Riddersal;
 Ned fra Toggenburg han stiger
 Som en Pilgrim arm,
 Gensom, ubekjendt bortviger
 Korset paa sin Barm.

Og en Hytte han sig bygger
 Hvor ved stille Na
 Gjennem dunkle Vindestygger
 Klostret sorgfuldt saae;
 Der han stod, den stille Taaler,
 Haabed paa sin Gud,
 Ventende fra Morgnens Straaler
 Til de sluktes ud.

Hele Timer han mon tælle,
 Mens de Nonner sang,
 Stirred' paa den Elstes Celle,
 Indtil Vindvet klang,
 Til det elskte Billed rolig,
 Som en Engel hvid,
 Svæved, med sin Gud fortrolig,
 Gjennem Dalen blid.

Fro han da til Hvile stunded',
 Slumred' trostlig hen,
 Og før Solen var oprundet,
 Gad han der igjen

Dg saa sad han Nar og Dage
 Mens de Nonner sang,
 Bented stille, uden Klage,
 Indtil Bindevetklang,

Til det elskte Billed rolig,
 Som en Engel hvid,
 Svæved med sin Gud fortrolig,
 Gjennem Dalen blid.
 Dg saa sad han engang stille,
 Bleg ved Morgenrød,
 Saae paa Bindevet med det milde
 Afsyn i sin Død.

Idealerne.

Saa vil Du trøstløs mig forlade
 Med Dine Phantasiers Spil,
 Med Dine Torne, Dine Blade,
 Med Alt Du fra mig flygte vil?
 Kan Intet paa Din Flugt Dig binde,
 Du Livets gyldne Blomstervaar?
 Forgjæves! Dine Bølger rinde
 I Tidens Hav hver Dag, hvert Aar!

Udslukt er nu hver venlig Stjerne,
 Der paa min Ungdoms Sti har lyst,
 Sig Idealerne bortfjerne,
 Der engang fyldte dette Bryst;
 Den søde Tanke er forspunden
 Om Bæsnen, som min Drøm gav Liv,
 Hvad Tanken stort og skjent har funden
 I Livet er et usfelt Siv!

Som da Pygmalion omarmed
 Tæt, længselfuldt den kolde Steen,
 Indtil dens Marmorbarm han varmed,
 Dg Roser paa dens Kind fremtreen:
 Saa favned jeg med Elfskovsarme,
 Natur, o Dig! i Ungdomslyst,
 Indtil Du leved ved min Varme
 Dg aanded ved mit Digterbryst!

Dg hørende min Læbes Bønner,
 Opfandt den Stumme snart et Sprog,
 Der Elfskovs Rys med Rys belønner,
 Dg Feil af Hjertets Røst ei tog;
 Da syntes Skov og Blomst at leve,
 Dg Sølvbækkens Bølger sang,
 Dg alle Ting besjæled' bleve
 I Skov og Dal, paa Mark og Bang.

Mig drev en ukjendt mægtig Længsel
 Fra Hjemmets stille, vante Fred
 Til hæft at sprænge Vandens Fængsel,
 Dg ærligt, trofast virke med.

Hvor stor var denne Verden ikke,
 Mens endnu Knoppen skjulte den, —
 Hvor liden nu for mine Blikke,
 Da den udfolded' sig igjen!

Hvor fløi, af dristigt Mod bevinget,
 Ei Ynglingen til Livets Bæld,
 Af Glædens Blomster trindt omringet,
 Lyksalig ved sit drømte Held!
 Til Firmamentets mindste Stjerne
 Hans Rjæmpeplaner flux ham bar,
 Dg Intet var der i det Fjerne,
 Der Maalet for hans Tid jo var.

Saa let fra Jorden han sig hæved',
 Hans Lykke fattes ingen Ting!
 Rundtom ham Livets Ulfur soæved'
 Ætherisk, let i Cirkelring;
 Snart Elskov paa sin Rosenthroner,
 Dg Lykken med sin gyldne Krands,
 Snart Vren med sin Stjernekrone,
 Dg Sandhed i sin Straaleglands.

Dog af, kun fort de Alfes smilte,
 Snart Kjedsomhed de hos ham fandt,
 Og trostløs bort fra ham de ilte,
 Som Dug for Solen de forsvandt!
 Først Lykken veeg paa lette Vingre,
 Ustikket blev min Videlyst
 Mens Tvidlen Tvedragtsfalken svinger,
 Der døver Sandheds rene Røst.

Jeg saae den Feige frækt sig smykke
 Med Vrens høie Straalepragt:
 For tidligt, efter stakket Lykke,
 Svandt Elskov i sin Rosendragt.
 Og som jeg frem paa Veien hastede,
 Den vildsom blev, bedækt med Krat, —
 Kun Haabets Stjerne endnu kasted'
 Sit svage Lys i Livets Nat! —

Og hvo af dem, jeg fiende lærte,
 For Lykkens Sol omhylled' sig,
 Vil gyde Lindring i min Smerte,
 Vil række Trøstens Bøger mig?

Kun Du, der alle Saar helbreder,
 Du Benskabs ømme, milde Haand,
 Der blidt os gjennem Livet leder,
 Til Døden løser Støvets Baand!

Og Du, der gjerne hende følger,
 Dig hende dækker Livets Gavn,
 Arbeidsomhed, der Sindetsølger
 Formilder ved Dit Tryllevavn;
 Der vel for Evighedens Egne
 Kun sparsomt Gædefrø udsaaer,
 Af Paster dog, som Tid betegne,
 Udpletter Timer, Dage, Aar.

Genius.

- „Troer jeg, spørger Du, Ordet, som Wiisdoms Mestre mig
tyde;
- „Hvorpaa Lærlingers Flok sikke med Færdighed svoer?
- „Kan kun Vidskabens Lys henlede til evige Fred mig?
- „Bindingsværket, System, grunde min Fred kun, min Ret?
- „Mistroe maa jeg da stedse min Drift, og den Lov, som
Naturen
- „Selv dybt skrev i min Barm, af, og som varfær mig der?
- „Maa da Skolen hin hellige Skrift først skjænke sit Indsegl,
- „Maa da den flygtige Sjæl tvinges i Formernes Baand?
- „Siig oprigtigt det, Du, som steg i Dybdernes Afgrund,
- „Skadesløs kom Du igjen ud af den mugneste Grav;
- „Dig er bekendt hvad Gaadernes Kløft indflutter i Natmulm,
- „Og om de Levendes Trøst hisset hos Mumier boer.
- „Maa jeg den vandre, den natlige Vei? Jeg gysér, til-
staaer jeg,
- „Vandrer den dog, hvis dens Dyb leder til Sandhed og
Ret.” —

Ven, Du dog kjender den gyldne Tid; tit har jo dens
Digter

Mangt et Sagn Dig om den barnligt og herligt fortalt.
Om hin Tid, da det Hellige selv i Livet omvandrede',
Da jomfrulig og kydst Følelsen vogtede' sig selv;
Da den urokkede Lov, som bestemt i Solenes Kredsløb
Herster, og herster som svagt hoppende Punkt i et Æg;
Da Nødvendigheds rolige Bud, og de evige Samklang
Selv i Menneskets Bryst Bølgen bevægede frit;
Da ufristet det trofaste Sind, som en Viser i Uhret,
Kun paa det Rigtige, kun stivt ved det Evige saae.
Da var ingen Profan, og Indviet kaldte man Ingen,
Hvad man i Livet fornam, søgte hos Døden man ei.
Lige forstandig for hver en Sjæl var den evige Regel,
Lige forborgent det Bæld, hvoraf den levende flød.
Mon den lykkelige Tid er forbi; Vilkaarligheds Magtsprog
Har nu forstyrret din Fred, hellige Moder Natur!
Følelsens længst vanhellige Blus er ei Guddommens Røst
meer,

Dg Draklet er taust i den fordærvede Barm.
Kun i sit stilleste Selv det erkjender den lyttende Tanke,
Dybt nu det mystiske Ord gjennem den hellige Sands.
Her det Forskeren maner, som nedsteeg rebelig findet,
Dg den forjagne Natur stjænker ham Visdom paa ny.

Har Du, lykkelige Sjæl, end ei tabt den ledende Skjtsaand,
 Aldrig et fromt Instinkt mistet, som varstler Dig tro;
 Staaer for Dit kydske Syn end redelig trofaste Sandhed,
 Toner end reent Dig dens Raab dybt i det barnlige Bryst,
 Hviler tilfredst Dit Sind ukjendt med Iviolenes Oprør,
 Vilde de, veed Du det vist, tie bestandigt som nu;
 Vil dine Følelsers fjendtlige Strid ei søge sin Domstol,
 Aldrig den lyse Forstand ængstes af skumlere Drift,
 O, da iil Du kun hen, Du elskværdige Sjæl i din Ustyld,
 Dig har ei Bidskab lært, ydmyg den lærer af Dig.
 Thi hin Lov, som kuer gjenstridige Kamp med sit Jernspiir,
 Træffer ei Dig; hvad Du selv vil, hvad Du vælger, er Lov.
 Og til Slægternes Ved udgaaer et guddommeligt Magtsprog.
 Hvad Du med hellige Haand danner, med hellige Mund
 Udtalt har, vil den undrende Flok almægtigt bevæge.
 Du kun ei mærker den Guds Villie, som styrer din Aand,
 Mærker ei Seglets Magt, som gjør Hærskaren Dig lydig,
 Heiensoldig Du gaaer over den gjenvundne Jord.

Skyggernes Rige.

Evig klar og speilereen og rolig
 Flyder i Olympens Bolig
 De Fortlartes Liv i hellig Fred.
 Maaner verle, Secler brat henile,
 Deres evig unge Roser smile,
 Medens Knuste Verdner styrte ned.
 Mellem Sjølefred og Sandsens Glæder,
 Uengstligt Balg kun laanes Jordens Søn,
 Men om Uranidens Pande spreder
 Begges Glands sig dobbelt Sjon.

Kan til hine Høider Ingen stige?
 Maa det skjøne Blomster vige,
 Før end Høstens Gave smiler huld?
 Naar sig Lunas blanke Solbhorn fylde,
 Maa den anden Halvdeel Nat omhylle,
 Bliker Straalestiven afbrig fuld?

Nei, — men og fra Sandfers Grændse føre
 Veie over Evighedens Rand:
 De, som Jordens Guder ei berøre,
 Tidens Lov ei fængsle kan.

Vil I her alt være Guder lige,
 Være frie i Dødens Rige,
 Bryder ikke af den Haves Frugt;
 Diet ved det blotte Skin sig fryde;
 Be den lystne Gane, som tør nyde!
 Snart den straffes med Begjærets Flugt.
 Selv af Styr med nifold Kreds ombunden,
 Ceres' Datter dog undvige kan;
 Men hun griber Gblet og er bunden
 Evig nu til Orkus' Land.

De, som flette Skjæbnens dunkle Traade,
 Over Legemet kun raade;
 Men ophøiet over Tid og Jord
 Salige Naturers høie Broder
 Vandrer hisset mellem lyse Kloder,
 Skyggen Guder lig blandt Guders Chor.

Vill' I paa dens høie Binger stige,
 Bøder fra hver jordist' Angest frie,
 Flyver hen til Skjønheds Skjggerige,
 Ud fra Livets trange Sti.

Og — for evig Eder at bevare
 For hiin frygtelige Skare,
 Bryder modig alle Broer af.
 Frygter ei fra Eders Hjem at rives;
 Ei til Livet nogen Bei der gives,
 Som jo fører til den visse Grav.
 Hvad I eied', hvad I nogensinde
 Bæret har og hvad I har igjen,
 Dffrer villig — det Forgangne svinde
 I en salig Glemsel hen!

Ewig hellig denne Fristad være!
 Smerters Minde ei vanære,
 Taarer, Sorg og Nag ei smitte den!
 Løst for alle Baand og alle Plichter
 Er, hvo hid til Helligdommen flygter;
 Hvor en jordist' Brøde falder hen.

Opreist vandre Slaven her og glemme
 Lænkerne, som fængslede hans Arm;
 Selv den høvnende Grinnys' Stemme
 Lie i hver Synders Barm.

Menneskehedens Guddomsbilled svæve
 Her i fuldendt Glands og høve
 Ewigung sig over jordiskt Meed;
 Som Elyssets straalende Indbygger,
 Og ved Styres Bred de tause Skygger,
 Som det stod i himmelsk Herlighed.
 Før den Tid, da den Udødelige
 Steeg til traurig Sarkophage ned.
 Var i Livet Kampens Vægt ulige,
 Seier er os her bered.

Ei fra Kamp den Trætte at udrive,
 Men den Matte at oplive,
 Bister her en duftig Seierskrands.
 Mægtig, selv naar Ebers Dnske hviler,
 Skjæbnens vilde Strøm med Jer bortiler,
 Tiden snoer Jer i sin Hvirvelbands;

Men hvis Modets djærve Binge synker
 Under Følelsen af piinlig Tvang,
 Seer fra Skjønheds Hoi, hvor Maalet blinker,
 Hilser det med Jubelsang!

Naar det gjælder Herremagt at øve,
 Kjemper deres Styrke prøve,
 Tage efter Lykkens, Vrens Gunst:
 Da maa Driftighed mod Kraften stande,
 Bognene med vældigt Brag sig blande
 Hift paa Banen fuld af Støv og Dunst.
 Mod kan ene Taal og Hæder bringe
 Dem, som Hippodromens Maal opnaae;
 Kun den Stærke Skjøbnen kan betvinge,
 Naar den Svage synke maa.

Men indspærret før af høie Fjælde,
 Hvor den skummend' saaes udvælde,
 Livets Flod hift rinder blidelig
 Gjennem Skjønheds stille Skjyggelände,
 Og paa krused' Bølgers sølvblaae Rande
 Maler Hesper og Aurora sig.

I utvungen Pagt, som Skjønhed stifter,
 Dpløst i gjensidig Kjerlighed,
 Hvile roligt de udsonte Drioter
 Dg af ingen Fiende veed.

Naar ved Kunstflid Livet at besjæle
 Dg med Stoffet sig formæle,
 Daadfuld Genius er fyrig spændt,
 Da maa Flidens Nerve sig anstrænge,
 Da maa Tanken kjæmpe haardt og længe,
 Seirende trods haarde Element.
 Flid, som blegner ei for nogen Møie,
 Kabner ene Sandheds dybe Væld,
 Meislens tunge Slag kan ene bøie
 Haarde Blok af Marmor-Fjæld.

D, men trænger op til Skjønheds Sphære,
 Stoffet, som sin Vægt maa bære,
 Bliver fængslet da til lave Jord.
 Ei af Mæsken piinligen udtounget,
 Som fra Intet slank og let udsprunget,
 Billedet for henrykt Die staaer.

Hver en Tvivl og hver en Kamp maa vinde
 I de stolte Skyers høie Fred;
 Borte er hvert Spor, som kunde minde
 Om en jordist Usælsked.

Naar i jordist Nøgenhed I stedes
 For den høie Lov og ræddes;
 Naar selv Helgner føle Nagets Braad,
 Eders Dyd, som Sandheds Soel ei taaler,
 Blegne da — for Idealets Straaler
 Flygte modløs bludselsfulde Daad,
 Ingen Skabt til dette Maal kan vinde,
 Over denne Rædselsafgrund er
 Ingen Baad og ingen Bro at finde,
 Intet Anker fæster der.

Men gaaer ud fra Sandsers snævre Skranker,
 Bover Friheds Flugt med Tanker,
 Og det fæle Gjenfærd flygter rødt,
 Og den dybe Afgrund vil tilhylles,
 Eader Villien af dens Guddom fylbes,
 Og den stiger fra sin Throne ned;

Lovens haarde Bånd alene binder
 Slavens feige Sind, som haaner det,
 Og med Menneffets Modstræben svinder
 Selv dens Guddoms Maieftæt.

Naar I føle jordist Kummer's Byrde,
 Naar hist lede Slinger myrde
 Priams Ven i qvalsuld Baaude stedt,
 Da oprøres Menneffet og bæve!
 Høit mod Himmelen hans Røst sig hæve,
 Eders Hjerter føle hvad han leed;
 Seierrig Naturens Stemme lyde,
 Glædens Rose dø for Skrækkens Haand,
 Og i hellig Sympathi henflyde
 Den udødelige Aand!

Men naar vi i hine Egne svæve,
 Hvor de glade Skygger leve,
 Raser Jammers vilde Storm ei meer.
 Her tør ingen Smerte Sjælen saare,
 Sorgen offres her ei nogen Taare,
 Aandens fjæffe Kamp kun hylbes her.

Skjøn som Iris' Farveild sig gyder
 Over Jordenskyens Mørkegraa,
 Her bag Beemods dunkle Slør frembryder
 Rolighedens Lysblaa.

Nedtrykt til den Feiges Træl — Allden
 Fordum modig gif til Striden,
 Trodsed Lovens Harm og Hydrens Braad;
 Og for sine Venners Liv at redde,
 Steg han dristigt selv til Styres Bredde,
 Styrtes' sig i acherontisk Vaad,
 Alle Jordens Byrder, alle Plager,
 Som den vrede Juno paa ham bær',
 Villig han paa stærke Skuldre drager,
 Til hans Løb fuldendtet er.

Til, som Gud, han over Jorden hævet,
 Og fra Mennekstet løsrevet,
 Manded' Wthers Luftstrøm let og blank.
 Fro ved uvant Flugt han opad ileb,
 Medens Livets tunge Drømmebilled
 Stedse mere sank og sank og sank,

Himlens Harmonier strax indbøde
 Den Forklarte i Kronions Sal;
 Hebe, evigung gif ham imøde
 Smilende med sin Pokal.

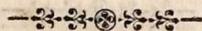
Sædemanden.

See, fuld af Haab Du til Jorden betroer den gyldene
 Grøde,
 Og forventer i Vaar glad Din fremspirende Sæd!
 Ogsaa i Tidens Fure betænke Du Velbaad at udstrøe,
 Der, af Viisdom udsaaet, stille for Ewigbed groer.

Min Tro.

Hvilken Tro jeg bekjender mig til! — O, ingen af Alle,
Som Du nævner! Hvorfor? Ene af Religion!

Nøglen.

Vil Du kjende Dig selv, saa se hvordan Andre det drive;
Se i Din egen Barm, hvis Du vil Andre forstaae!

Philosophierne.

Swilken Philosophi skal bestaae af alle de Mænge?
 Ei jeg det veed, men troer, Philosophi skal bestaae.

Til Musen.

Hvad jeg var uden Dig? Jeg veed det ei, men jeg gysse.
 Seer jeg hvad uden Dig Hundred, ja Tusinde er.

Kunstgrebet.

Vil I behage Verdens Børn og de Fromme tillige,
Maler Bellysten, men maler den Glemme derhos.

Geniusfen med den omvendte Fakkell.

Yndig er han at see med sin udsufflede Fakkell,
Men saa æsthetisk er Døden, I Herrer! dog ei!

Det tilslørede Billede i Sais.

En Yngling, hvem den hebe Bibetørst
 Til Sais i Egypten drev, Lovviisdom
 Af Præsterne at lære, mangel Grad
 Med hurtig Vand alt havde gennemilet;
 Ham stedsse Forstkelyst drev videre,
 Og Hierophanten næppe tilfredsstillend
 Den utaalmødig Stræbende. Hvad har jeg
 Naar jeg har ikke Alt? saa var hans Ord.
 Er her maaskee et Mindre eller Mere?
 Er da din Sandhed kun, som Sanders Lykke,
 En Sum, man større eller mindre kan
 Besidde, og altid besidder dog?
 Er ikke den een Gæste, Udeelt?
 Tag af en Harmoni een Tone ud,
 Een Farve ud af Regnens Bue; Alt
 Er Intet, hvad Du har igjen, saalænge
 Dig fattes Farvers, Tonens skønne Alt.

Som engang da de talte, stod de stille
 I eensomme Notonda, hvor et Billed
 Af Kjempestørrelse, i Slør indhyllet,
 Vor Yngling faldt i Die. Undrende
 Han seer paa sin Ledfager, siger: „Hvad
 Er det, der bag det Slør sig skjuler?“ — „Sandhed!“
 Var Svaret. „Hvad?“ udraaber Ynglingen,
 — „Kun efter Sandhed ene stræber jeg,
 Og den er just, hvad man tilhyller mig.“

„Udgjør Du det,“ — var Hierophantens Svar,
 — „Med Guddommen! Mit Slør, er hendes Ord,
 Bortrykker ingen Dødelig, før selv
 Jeg løfter det; hvo før med uindviet,
 Straffkyldig Haand, det hellige Forbudne
 Dpløfter — siger Guddommen han — nu?
 Han Sandhed seer!“ „Et sært Drakelsprog!
 Du selv, Du aldrig da det havde løftet?“
 — „Jeg! nei i Sandhed! og var aldrig fristet
 Dertil.“ — Det fatter ikke jeg! naar mig
 Hiin tynde Bæv fra Sandhed ikkun skilled —
 „Og“ — faldt hans Fører ham i Ord — „en Lov,
 Af større Vægt, min Søn! end Du det mener,

Er dette tynde Flor — vel let for Haanden,
Men centnertung for Din Samvittighed.”

Hjem vandred Ynglingen nu tankesuld;
Ham røver Vidstabs brændende Begjær
Hans Sønn; paa Leiet heed han vælter sig;
Dg farer op ved Midnat. Ufrivillig
Ham fører stye Trin til Templet hen.
Let blev det ham at overstige Muren,
Dg midt ind i Rotondens Inderste
Behjertet Spring den Bovende henbringer.
Her staaer han nu, og fuld af Gru omgiver
Livløse Stilhed denne Gensomme;
Kun afbrudt af hans Fodtrins hule Gjenlyd
I hemmelige, underjordske Grave.
Fra oven gjennem's Kuplens Nabning Maanen
Nedkaster sølverblaa og blege Skin,
Dg frygtelig, som en nærværend' Gubdom,
Igjennem dunkel Hvalvings Mørke glimter
I lange Slør indhyllet Skikkelsen.

Med uvist Skridt han træder til, alt vil
Den frække Haand det Hellige berøre,

Nu hedt og kolbt hans Been det gennemfarer,
 Og med usynlig Arm bortstøder ham.

„Hvad vil Du gjøre, Ulykksalige?“ —

Tro raaber saa en Stemme i hans Indre;

— „Forsøge den Uhellige vil Du?

Mit Glor borttrykker ingen Dødelig

For jeg det løfter selv! Drafllet sagde,

Men soied' da den samme Mund ei til,

Hvo dette Glor opløfter, skuer Sandhed?

Vær bag det, hvad der vil, jeg løfter det.

Han raaber høit: „Seg vil det skue!“ — „Skue!“

Gjengjælber lange Echo spottende.

Han siger det og har opløftet Gløret.

Nu spørge I: „Hvad viiste sig saa her?“

Seg veed det ei! Bevidstløs, bleg, saa fandt

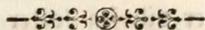
Ham Præsterne den næste Dag, udstrakt

Bed Foden af Gudindens Billedstøtte.

Hvad han har seet, erfaret der, det har

Hans Tunge ingentid bekjendt; for evig

Var Livets Munterhed for ham forsvunden;
 Dyb Græmmelse til tidlig Grav ham bortrev.
 „Ve den,” saa var hans rædselsfulde Ord,
 Naar hæftig Spørgende ind paa ham trængte, —
 „Ve den, der gaaer til Sandhed gennem Brøde!
 Ham vil den aldrig være glædelig!”

G a a d e.

Er Noget, som kan sige
 Hvad Træet er, hvorpaa
 Vi see de Dødelige
 At blomstre og forgaae?
 Det er til alle Tider,
 Det grønnes, visner bort,
 Og viser tvende Sider,
 En hvid, en Anden sort.

Saa til dets Blomster blegne,
Det sætter flux en Ring;
Derefter skal man regne
Jordlivets store Ting;
Og i dets Bark vi finde
At tusind Navne staae,
Hvoraf de Fleste svinde,
Mens Andre ei forgaae.

Theophani.

Wiis mig en lykkelig Mand og jeg glemmer de himmelske
 Guder;
 Men de staae for mig klart, naar jeg den Vidende seer.

Videnskaben.

For den Ene hun er den høie, himmelske Guddom;
 For den Anden en Ko, der ham forsyner med Smør.

Sangens Magt.

En Regnstrøm høit fra Klippefluser
 Sig styrter dybt med Tordenbrag;
 Fjeldstykker med dens Vanddrag bruser,
 Dg Ege synke for dens Slag.
 Forbaust i vellystfulde Drømme,
 Den tausé Vandrer hører den;
 Han hører Flodens dumpe Strømme,
 Men veed ei hvor den strømmer hen;
 Saa flyde Sangens Himmelbølger
 Fra skjulte Væld, den altid følger.

Sig Sangeren hiint Væsen vier,
 Som stille Livets Traade snoer;
 Dg hvo modstaær hans Harmonier
 I Flugten did, hvor Guder boer?
 Han hersker dybt i Hjertets Gjemme,
 Som Hermes med sin Tryllestav;

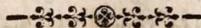
Han leder det mod Himlens Hjemme,
 Og til de Dødes tause Grav;
 Han mellem Spøg og Alvor higer
 Til Følelsernes indre Riger.

Som, naar i Kredts af vilde Blæder
 Fra øvre Regioner ned,
 En rædsom Skjæbne rast fremtræder
 Paa Vandevils med Kjæmpesjed,
 Da hver en jordist Magt sig bøier
 For Bægten af en fremmed Haand;
 Den kaade Jubel meer ei støier,
 Da briste hver en Mastes Baand;
 Hvert Bærn, som Løgnen om sig sætter,
 Da mægtig Sandhed snart udsletter.

Saa Menneket sin Lænke kaster,
 Naar til ham toner Harpens Klang,
 Hans Vand fra lave Due haster,
 Langt over Skyens svimle Gang;
 Han sig de høie Guder vier,
 Ham fjernt hvert jordist Forhold er,

Hver anden Røst for Sangens tier,
 Dens Land kan Intet komme nær.
 Hvert Kummers Spor maa brat forvinde
 For Sangens blide Tryllerinde.

Som efter haabeløs Længsels Smerter,
 Og efter tunge, bittere Savn,
 Et Barn med angergivent Hjerte
 Sig styrter i sin Moders Favn;
 Saa føre Sangens hulde Toner
 Til Ustylds rene Fryd igjen,
 Fra fremmed Udlands fjerne Zoner
 Til Barndomsegnen Flygtningen,
 Ham i Naturens omme Arme
 Fra kolde Regler at opparme.

Pompeii og Herkulaneum.

Hvad Underværk er ei skeet? Vi bønfuldt om kjølige Kilder,
 Dig, Moder Jord! og hvad vælger der ud af Dit Skjød!
 Er i Afgrunden Liv? Mon, skjult under Lava der færdes
 End en ubekjendt Slægt? Kommer den Sundne igjen?
 Græker, Romere, hid! I seer det gamle Pompeii
 Er igjensundet, paa ny reiser sig Herkules' Stad.
 Gaal fremstiger ved Gaal; den udstrakte Portikus aabner
 Sine Boder, o, kom hurtigt, at give den Liv!
 Nabent staaer det vide Theater, hvv Porte det pryde;
 Mængden, lig vældig Strøm, styrter sig ind gjennem dem.
 Mimer, hvor dvæle I? Frem! fuldend det tillavede Dffer,
 Utrei Søn! Med Drest følge det gysende Chor!
 Hisset Seierens Bue jeg seer! Gjenkiender I Forum?
 Skuer de Skikkelse hist paa den karuliske Stoel!
 Foran! Victorier med Dren! Høisædet bestige
 Dømmende Prætor: for ham fremtræde Vidne og Part!
 Keenlige Gader brede sig ud; med ophøiede Fliser
 Løber den smallere Bei jævnsides Husene hen.

Fremstaaende Tage gi'er By; de siirlige Kamre
 Slutte fortroligt en Kad trindt om den eensomme Gaard.
 Hurtigt med Skudderne op og de længe tildyngede Dørre!
 Ind i den stærkfulde Nat falde den yndige Dag!
 See kun hvordan i en Kreds de nette Bænke sig strække;
 Hvor af brogede Steen Gulvet saa glimrende er!
 End glindser Bæggen friskt af livligt brændende Farver;
 Hvor mon vel Kunstneren er? Nyelig fra Penslen han gif.
 Fuld af bugnende Frugt og yndigt ordnede Blomster,
 Fatter den muntre Feston indtagende Former i sig.
 Her med riigfyldte Kurb en vinget Amor henspæver,
 Slittige Genier hist udperse Druernes Blod.
 Høit springer Bacchanten i Dands; men hisset hun sovende
 ligger;

Og den lurende Favn kan ikke skue sig mæt;
 Flygtigt tumler hun her den raske Centaurus; hun hviler
 Kun paa eet Knæ, og slaaer friskt med sin Thyrsus paa
 ham.

Rolende Drengel herhid! end staae der de kostbare Fade!
 Dser, I Piger, friskt i det etrusiske Kruus!
 Staaer ei Trefoden her paa siirligt vingede Sphinxer;
 Lægger til Ilden! Nu snart, Slaver! gjør Stegerset klart;
 Kjøber! Der Mynter I har, som mægtige Titus har præget!
 End ligger Bægtskaalen her; ikke der mangler en Bægt.

Sætter det brændende Lys i den kunstigt udgravede Stage,
 Glindsende Dlie flux fylde I Lamperne med!

Hvad bevarer det Skrin? Betragt nu hvad Brudgommen
 sender,

Pige, Spænder af Guld, glimrende Armbaad til Stads.
 Leder Bruden i dustende Bad; endnu staaer her Salver;
 Sminke finder jeg her i et udhulet Krystal.

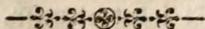
Men hvor blier Mændene af, de Gamle? I stille Museum
 ligger det Vigtigste end, af sjældne Roller om Skat.

Griffel finder I her til Skrivning, vorstrøgne Tavler;
 Ikke det mindste er tabt; trolig har Jorden det gjemt.

Dgsaa Penaterne indfinde sig, og Guderne samles
 Alle igjen; hvorfor komme kun Præsterne ei?

Se, med Caduceus hist den siirligt stafferede Hermes,
 Seiersgubinden saa let flyver af holdende Haand.

Der end Ultrene uskadte staae, o kommer, antænder!
 Længe var Guden forsømt, antænder Dffer for ham.

Ceres' Klage.

Se! Naturen sig forynger,
 Kommen er den hulde Vaar.
 Græssets Straa i Vinden gynger;
 Liv af Dødens Sød fremgaaer,
 Skysfri Himmel venlig smiler
 Op fra Havets Mørkeblaa;
 Milde Vestenvinde iler
 Hen at favne Engens Smaa.
 Og fra Lundens Dreade
 Lyder Stemmen paa min Bei:
 Dine Blomster, dine Blade
 Komme, men din Datter ei!

O, omsonst den Tid jeg maaler,
 Da jeg søgde hendes Spor.
 Titan! alle dine Straaler
 Speided' over Hav og Jord.

Ingen, ingen end mig luer
 Haabets milde Solglimt ned,
 Dagens Lys, som alting skuer,
 Saae dog ei den Tabtes Fjed,
 Har Du, Zeus! mig hende rovet?
 Eller hendes Hnde rørt
 Dig, o Pluto? Er hun blevet
 Ned til Orkus Strande ført?

Hvo vil til de dunkle Steder
 Gaae, at vidne om min Qual?
 Færgen hist ved Styres Bredder
 Fører Skygger uden Tal;
 Aldrig paa de sorte Bover
 Vanded' end et jordiskt Bryst;
 Intet Die naaer didover
 Til den mørke Dødens Ryst
 Ned sig tusind Beie slynger,
 Ingen Sti til Lyset gif;
 Hendes Taareoie bringer
 Ingen for mit bange Blik.

Mødre, født af Pyrrha's Stamme,
 Uden Guddomskraftens Gnift,

O, de tør mod Gravens Flamme
 Følge deres Elskte hist!
 Ene Jovis Huus sig nærmer
 Aldrig til den dunkle Bred,
 Kun de Salige bestjærmer
 Skjæbnens Ubønhørlighed.
 Styrter mig fra Nattens Mørke
 Ud fra Himlens gyldne Sal!
 Erer ei Gudindens Styrke:
 Den er Moderhjertets Dval.

Hvor hun med sin Mage lever,
 Frydløs, did jeg nærmer mig;
 Men de sagte Skygger svæver
 Hen for Thronen sagtelig.
 Hendes taarevaade Døie
 Søger Lysets gyldne Bei,
 Stirrer efter Sphærer høie,
 Moderen det finder ei.
 Endelig hun seer en Fremmed —
 Bryst forener sig med Bryst;
 Og selv Døds- og Rødsfjels-hjemmet,
 Drkus, græder ved vor Lyft.

Daarligt Dnske! Tabte Klage!
 Kolligt i det samme Gled
 Kulle stadigt alle Dage,
 Skjæbnen varer evigt ved.
 Krevet ud i Nattens Dde,
 Er hun stedse for mig tabt.
 Indtil Styres Bover gløde
 Af Auroras Farvepragt,
 Indtil Iris skjonne Bue
 Pranger midt i Helveds Grund:
 O, saalænge intet Skue,
 Ingen Gjenforeningsstund!

Levntes mig da intet Minde
 Fra den dyrebare Haand?
 Intet Pant, der kunde binde
 Fasterne det ømme Baand?
 Knytter da ei nogen Kjæde
 Mellem Barn og Moder sig?
 Er et Forbund ei tilstede
 Mellem Jord og Skyggerig?
 Nei, hun er ei reent forsbunden;
 Nei, endnu Forening er!

Jeg et fælles Sprog har funden,
 Zeus har Moderømhed kjær!

Naar mit Foraars Spæde visne
 Hen for barske Nordenvind,
 Blade, Blomster, Buske isne,
 Svøbt' i Rimens Klædning ind:
 Da jeg Livets Spire drager
 Af Vertumnus rige Horn,
 Offeret til Styr jeg tager
 Mig af Sædens gyldne Korn,
 Sænker med veemobig Smerte
 Det i Jordens kolde Favn,
 Det skal, lagt ved Barnets Hjerte
 Vidne om mit Modersavn.

Fores Dands af Huldgubinder
 Nu tilbage Baarens Pragt,
 Og det Døde atter vinder
 Liv af Solens Straalemagt;
 Spirer, som for Diet døde
 I det kolde Jordens Skjød,

Livligt farved', atter gløde,
 Dufte om sig Bellugt sød.
 Stræber Stammen mod det Høie,
 Staaer til Mørket Rodens Agt;
 Saa den søsterlige Pleie
 Deler Styr med Aethrens Magt.

Halv de Død, halv Liv tilhøre;
 Hvor et Budskab bringes; lydt
 Doner for mit Moderøre
 Søde Stemmer fra Cozyt!
 Holbes hun end selv tilbage
 I den rædsfulde Grund,
 Vaarens unge Spirer klage,
 Som en Røst fra hendes Mund,
 Bidne, at i Rattens Mørke
 I det øde Skyggerig,
 Barmen flaaer med Elfsøvs Styrke,
 Hjertet gløder ømt for mig.

Bærer hilste da med Glæde,
 Spæde paa den unge Eng!

Nectarperler skulde være
Blidt den rene Blomsterseng.
Dyffe vil jeg Jer i Straaler,
Og med Iris' Farvespil,
Med en Pragt, som intet maaler,
Hvert et Blad jeg male vil.
Og i Baarens Straalebandse
Læse hvert et sølsomt Bryst,
Som i Høstens visne Krandsse,
Al min Smerte, al min Lyst!

Den moralske Digter.

Ja, et elendigt Skrog, det veed jeg, er Mennesket; dette
 Bilde jeg glemme og kom, af, bestoværre! til Dig!

Boghandleranmeldelse.

Maalet, hvortil det bestemtes, bør hvert et Menneske
 kjende;
 For en Daler Courant er det at have hos mig!

Korrekthed.

Tri for Dabel, det er den ringeste Grad og den Største;
Ufmagt eller og Kraft fører alene dertil.

Pligt for Enhver.

Strøb til det Hele og kan Du selv ei blive et Heelt, da
Som et tjenende Led slutte Du Dig til et Heelt.

Ilias.

Sønderriver Homeros' Krands kun og Fædrene tæller
 Til det fuldendte, evige Værk!
 Gen kun dets Moder er og Moderens Træk det bevarer,
 Dine udøblige Træk, o Natur!

Valg.

Hvis Du ei Alle at tækkes formaaer ved din Daad og dit
 Kunstværk,
 Sog at behage Gaa; Mange at tækkes er slemt.

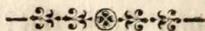
Livets Spil.

Hvem vil i min Kasse lige?
 Livets Spil, en Verden i det Smaa
 Skal for Ederis Blik fremstige,
 Kun maae I for nær ei staae.

Aldrig bliver Skuepladsen tom;
 Her I see, at Barnet bæres om;
 Drengen hopper, Svenden bruser vild,
 Manden fjæmper; Alt han vove vil.

Saa forsøger nu sit Held Enhver;
 Men kun smal er Banen til at vende;
 Bognen ruller og dens Axler brænde;
 Helten trænger frem; tilbage Stakflen er.
 Mens den Stolte falder og ublees

Langt forbi enhver den Kloge render.
 Men ved Skrankerne de Skjønne sees,
 Dg med hulde Blik og skjønne Hænder
 Seierherren Prisen de tilkjender.

Drengen ved Bækken.

Drengen hist ved Kildens Bølge
 Plukker Blomster til en Krands;
 Reven bort han seer dem følge
 Boverne i lette Dands;
 Saa og mine Dage rinde,
 Kilden liig, der flyder bort;
 Dg som disse Krandsse svinde,
 Svinder og min Ungdom bort.

Spørger ikke hvi jeg græder
 I mit Livs de fagre Aar,

Medens Alt sig rundtom glæder
 Ved den unge, friske Baar.
 Naar Naturen af sin Slummer
 Vaagner med fornyet Lyst,
 Vaagner og den bittre Kummer
 I mit dybtbespændte Bryst.

Hvad skal mig den Glæde gavne,
 Som Naturen skjænter hver?
 Gen jeg stedse dog maa savne,
 Hun er evigt fjærn og nær.
 Mod det hulde Billed strækker
 Tidt jeg længselfuld min Arm;
 Uopnaaeligt det vækker
 Ikkun Smerter i min Borm.

Svæv herved, Du hulde Skjønne!
 Og det stolte Slot forlad.
 Baarens Blomster Dig skal lønne,
 Krandsen binder jeg Dig glad.

Lundens Sanger ei forstummer,
 Kilden risler perleklar;
 Og den mindste Hytte rummer
 Jo et hjærtligt Elskovspar.

Længsel.

Næ, skal denne Dal mig binde
 Evig til dit Laagefjød?
 Kunde jeg en Udgang finde
 Didhen, hvor mig Anden bød!
 Høisjet stjerne Høie smile:
 Der er evig Sommerstid;
 Giv mig Binger, bid at ile,
 Al min Higen stunder did!

Fjerne Harmonier klinge,
 Lyd af salig Himmelsred,
 Og de milde Vinde bringe
 Mig et Edens Dufte ned,
 Gyldne Frugter seer jeg blinke
 Mellem løvsfuld, dunkel Skov,
 Og de Blomster, hist mig vinke,
 Vorde ingen Vinters Rov.

Ak, hvor saligt der at lege
 I et evigt Straalehav!
 O, hvor friskt maa Lusten kvæge
 Hist, hvor Bjerget Frihed gav.
 Dog, mig standser brede Bølger,
 Harmfuld bruser vilde Strøm;
 Dybt i Sjælen Skræk sig følger,
 Skræmmende den skjønne Drøm.

Se, en Baad berude gynge,
 Ak, men uden Færgemand;
 Uden Baklen ned Du springe!
 Seilet spulmer raskest fra Land!

Klippefast din Tro maa være,
 Intet Pant Dig rækkes kan,
 Kun et Under kan Dig bære
 Til det skønne Trylleland.

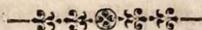
Til Emma.

I det Taagegraa, det Fjerne
 Mine Glæder snart henrandt.
 End dog ei en deilig Stjerne
 Ganske fra min Himmel svandt;
 Ak, men ak, det skønne Lys
 Dæmrer kun i Nattens Gys.

Laae Du døb, udstrakt paa Baaren,
 Dyrebar dog var Du mig;

Dig tilhørde Veemodstaaren,
 Jeg min Fryd begrov med Dig.
 Men Du blomstrer frisk og ung,
 Føler ei min Skjæbne tung.

Kjærlighedens søde Længsel,
 Dør den med et jordiskt Bryst?
 Støvet's altfor snævre Fængsel,
 Favner det den hele Lyst?
 Nei, den røgindflørte Gnist
 Sniger sig til Flammen hist.

Soldatervise.

Frist op Kammerater, til Hest paa Stand
 Frist, drager i Frihed, i Feldten!
 I Feldten der gjelder endnu en Mand,
 Der Hjertet endnu er i Velten.
 Der Ven eller Frende ei for ham gaaer;
 Bed egen Kraft der han ene staaer.

Al Jorden er Træl, det er sandt og vist!
 Man viner kun Usmagt og Bælde;
 Der styrer Falskhed og Argelyst
 De usæle Mennesketrælle.
 Hvo Døden i Ansigtet skue kan,
 Soldaten kun er den frie Mand.

Al Livets Angster han slænger væk,
 Han kender ei Frygten, ei Sorgen;

Han rider Skjæbnen imøde kjæk,
 Den træffer i Dag eller Morgen;
 Og træffer den i Morgen, saa lad os i Dag
 Bort Livsbøger tømme i Fryd og Mag.

Vor Løb faldt fra Himlen, som Mannabrød;
 Ved Nøie man ei den kan have:
 Trælbonden graver i Jordens Skjød,
 Og tænker der Skatte at grave;
 Han graver og graver, mens Vand gaaer til Hav,
 Og graver sig endelig selv en Grav.

En Rytter med samt hans snare Hest
 Ei ere de velkomne Gæster;
 Klart brænde de Lamper ved Bryllupsfest,
 Ubuden han møder ved Festen;
 Han beiler ei længe, han viser ei Guld,
 Med Storm han tager den Tomfrue hulb.

Ha, hvi græder Tøsen? Hvi græmmer hun sig?
 Hurra, jeg maa videre fare!

Paa Jorden ei Standquarteer er for mig,
 Ero Elskov kan jeg ei bevare;
 Den raske Skjæbne mig jager affted,
 Dg Hjertet jeg tager paa Marschen med.

Thi frist, Kammerater! til Vaabendyst!
 Høit Bryftet i Kampen luster!
 Bildt bruser vor Ungdom og Livets Lyst,
 Frist op, før Kraften bortduster!
 Dg hvo, som ei her sætter Livet paa Spil,
 Ret aldrig han Livet vinde vil!

Shakespears Skygge.

Endelig saae jeg og den høie Kraft af Horakles,
 Shakespears Skygge. Han selv saaes desværre ei meer.
 Om ham løb, som Fuglekrig, Tragoedernes Skrigen,
 Og Dramaturgens Flok gjø'de, som Hunde, om ham.
 Rædeligt stod for mig Spøgelseset; opspændt var Buen,
 Pilen paa Strengen traf idelig Hjertet endnu.
 „Hvilket formasteligt Værk, Usæle! er det, Du vover,
 At til de Døde selv nu Du i Graven nedgaaer?“
 Hib ned kom jeg, at spørge den Spaamand Tiresias:

hvor jeg

Finder den gamle Rothurn, som er ei mere at see?
 „Troe de Naturen ei og Grækerne, nytter det ikke
 At til Orkus Du gaaer efter en Dramaturgi.“
 O, Naturen, den viser sig nu igjen paa vor Scene
 Splitternøgen, som Barn fremgaaer af moderligt Liv. —
 „Hvad? Saa sees da hos Jer i Sandhed den gamle
 Cothurnus,

Som at hente jeg selv nedsteeg i Tartari Mulm?“ —

Bort med de fæle tragiske Spøgelses! Karlig Knap eengang
Sees i sin Harnisk Din Land over vor Scene at gaae.

„Vel da! Philosophie har Eders Følelser luttret,
Dg den forte Affect flyer for den muntre Humeur.“ —

Ja, en tør, haandgribelig Spads! Det er vores Livkost!
Sammeren morer os og, naar den kun bare er vaad. —

„Altsaa sees da hos Jer den lette Dands af Thalia,
Samt den alvorlige Gang, hvori Melpomene gaaer?“
Ingen af Begge. Ds rører nu ikkuns det kristlig moralste,
Dg hvad ret populært, huusligt og borgeligt er.

„Hvad! Tor Cæsar da ei paa Eders Scene sig vise,
Ei Anton, ei Drest, ingen Andromache meer?“

Nei, man seer kun hos Commerceraader og Præster,
Fændrikker, Secretairs, Hofraader, Amtmænd og sligt. —

„Men jeg beder Dig, Ven! fortæl mig hvad stort kan da
møde

Denne Misere? Hvad Stort kan da frembringes ved den?
Hvad! de gjøre Cabaler, de laane paa Pant og de stjæle,
Trobse selv Vand og Brød, Stokhuus og Rasphuset med. —

„Hvorfra tage I da den store gigantiske Skjæbne,
Den, som hæver vort Støv, naar den os knuser til Støv?“ —
Det er Griller! Ds selv og vore gode Bekjendte,
Vores Jammer og Nød søge og finde vi her. —

„Men det har I jo bedre og meget beqvemmere hjemme;
Hvorfor flye I Jer selv, naar I kun søge Jer selv?“

Med Forloy, min Heros! den Casus er ganske forskjellig:
Skjæbnen er blind, vor Poet billig og stikkelig er. —

„Altsaa Edens Natur, den elendige, seer man paa Eders
Scener, den store kun ei, den, som uendelig er.“ —

Vores Poet er Verten, den sidste Actus er Gildet:

Lasten maa først kaste op, derpaa gaaer Dyden tilbords.

Lys og Varme.

Det bedre Menneske træder ind
 I Verden med Lillid og Glæde,
 Han troer, at det, som hæver hans Sind,
 Er og udenfor ham tilstede,
 Og offerer, af ædel Iver varm,
 Til Sandheds Fremme sin hjækkte Arm.

Dog alt er her saa snævert og smaat,
 Det monne han snarlig erfare;
 Thi seer han, under Trængen og Spot,
 Kun til han sig selv kan bevare.
 Det kolde Hjerte i stolten Fred
 Sig lukker omsider for Kjærlighed.

De give — af ikke altid — Glød,
 De Sandhedens Straaler saa røde;

Vel den, som af Kundskabs-Træet brød,
 Dg ei med sit Hjerte maa bøde;
 Thi parrer — og Held Eder følge vil —
 Den floges Mands Blik med Sværmerens Ild!

Kampen med Dragen.

Hvi løbe Folk? Hvi skimle de
 Ud lange Gader støiende?
 Mon Rhodus er et Kov for Flammen?
 Man rotter sig i Storm tilsammen.
 Blandt tætte Hob jeg sene kan
 Paa stolten Hest en Riddersmand,
 Dg bag ham — Gud i Naade styre!
 Man slæber frem et stort Uhyre;
 En Drage synes det; med Gru
 Man seer den vide Gab opspile,
 Dg Alles Blik' forbausset nu
 Paa Helten, nu paa Dragen hvile.

Og tusind Stemmer skrige nu:
 „Det er den Lindorm, kom og skue!
 Som Hjord og Hyrder ødelagde,
 Det er den Helt, som ham ombragte.
 Saa Mange drog for hans Tid,
 At vove denne grumme Strid,
 Men Ingen af dem saae Man mere;
 Den djærve Ridder bør man ære.
 Nu Toget gaaer til det Palads,
 Hvor Sanct Johannes Ridderorden
 Har, for at raadslaae, taget Plads,
 Og i en Hast er samlet vorden.

Korsridderen ydmygelig
 Til ædle Mester nærmer sig;
 Bag trænger Folket frem og skriger,
 Dets Raab til høie Røktværk stiger.
 Hiin Ordet ta'er og melder saa:
 „Min Ridderpligt jeg vared' paa,
 Jeg med min egen Haand nedlagde
 Den Drm, som hele Landet plagte.

For Vandreven er Veien fri,
 Og Hyrden tryg i Marken hviler,
 Hver Pillegrim ad Klippens Sti
 Glad hen til Naadens Billed iler.”

Dog Fyrsten ham betragter vred,
 Og siger saa: „Som Helt Du stred,
 Mod er det, som en Ridder pryder,
 Og Roes for Heltedaad Du nyder.
 Dog — nævn den første Lov for den,
 Som staaer blandt Christi Ridderesmænd,
 Hvis Bryst med helligt Kors er tegnet?”
 Enhver i hele Kredsen blegned’.
 Da svarer han med Værdighed,
 Idet han rødmende sig høier:
 „Den første Lov er Eydighed,
 Den ene til flig Rang ophøier.”

„Dg denne Pligt, min Søn!” — saa lod
 Hans Mesters Ord, — „Du dristigt brød;
 Den Kamp, som Lovene forbode,
 Med frække Mod Du gif imøde!” —

„Døm, Herre! naar Du alting veed;” —
 Han svarer med Frimodighed, —
 „Jeg Lovens Bud og Mening vilde,
 Saa var min Hensigt, tro opfylde.
 Gi gif jeg mod Uhyret hen
 Til Kamp, uoverlagt, i Blinde,
 Ved udtænkt List, og kunstigen
 Forsøgte jeg at Seier vinde.”

„Fem af vor Orden havde alt, —
 En Hæder for vor Tro de falbt, —
 Som ædle Kjæthed's Dffre fægtet,
 Da Du vor Orden Kampen nægted'.
 Dog naged' i min Hjerterod
 Bild Harmes og kamplystent Mod;
 Ja, selv i stille Nat jeg drømte,
 At jeg i Kamp min Kraft udtømte;
 Og naar opvakt af Søvnens Arm
 Jeg hørte Ry om ny Ulykke,
 Da fogte Blodet i min Barm,
 Strax blev bestemt et Bovestykke.”

„Hvad pryder herligt Ynglingen?
 Hvad tænkte jeg, ophøier Mænd?
 Hvad virked' hine tappre Helte,
 Om hvilke vore Sange melde,
 Hvem blinde Hedenold ansaae
 Værd' Guders Roes og Glands at naae?
 De voved' mange Eventyrer,
 Og rendsed' Jorden fra Uhyrer,
 Gik Lovens vilde Raseri,
 Og Minotaurer selv imøde,
 For de Forsfulgte at befrie,
 Ei frygtsomme for selv at bløde.”

„Er ikkun Saracenen værd
 At falde for en Christens Sværd?
 Bekriger han kun Rjætterlære?
 Han sendtes Jordens Trost at være.
 Fra hver en Nød og hver en Harm
 Forløse maa hans stærke Arm;
 Dog Sindighed hans Nød maa læmpe,
 Og Klogskab maa med Styrke hjæmpe.”

Saa talte jeg og ene gif
 Ut Dyrets Smuthul faae udgrundet,
 Da en Indskydelse jeg fik
 Og raabte fro: „Det er ufsundet!”

„Og gif til Dig og talte saa:
 „Til Hjemmet staaer nu min Attraa!”
 Du, Herre, da mit Onske soied.
 Med Held blev Havet gjennempløiet.
 Anap paa min Fædrekyrst jeg stod,
 For ved en Kunstners Haand jeg lod
 Et Dragebilled sammenføie,
 Der kjendte Træk afbilded noie.
 De korte Fødder Bægten bar
 Af lange Krop, som laae opdyngtet;
 Af skjælsuld Pantserfjorte var
 Den frygtelige Rng omslynget.”

„Den lange Hals fremragede,
 Og sælt som Helvedportene,
 Som gridst sit Rov det gribe vilde
 Det aabne Svælg jeg vidt udspilte.

Fra sorte Gab det øine lod
 En Nad af hvasse Tønder's Braad;
 Som Sværdets Nad sig Tungen endte;
 De vilde Dine Lyn udsendte.
 I Slangebogter krummed' sig
 Uhyrets lange Ryg, der svinged
 De svære Knuder frygtelig,
 Som det om Mand og Hest sig flynged?

„Seg nøie alt afbilde lod,
 I rædsom Skikkelse det stod,
 Halv Orm, halv Fjirbeen og halv Drage,
 Frembragt i Sumpers giftig' Lage.
 Da Billedet fuldendte var,
 Jeg valgte mig et Hundepar,
 Stærkt, raskt, bekjendt med Sagtens Love,
 Vant med Uroren Dyft at vove.
 Dem lod jeg gribe Ormen an,
 Dphidsed' dem til heftig Brede,
 At fatte den med skarpe Tand,
 Og veed med Stemmen dem at lede.“

„Dg der hvor Bugens bløde Skind
 Lod skarpe Bid bedst trænge ind;
 Didhen jeg deres Angreb vender,
 Ut hugge ind med skarpe Tænder.
 Seg selv, med Baaben rustet ud,
 Mig svinger paa en Ganger prud,
 Som var af ædlest Race stammet,
 Dg da jeg har dens Mod opflammet,
 Gaaer det mod Dragen i Galop;
 Seg hugger ind med hvæsse Spore,
 Dg svinger Spydet mod dens Krop,
 Som vilde jeg den gjennembore.”

Om Hesten sig end kaster ræd,
 Dg snyser under Skum og Svæd,
 Dg mine Hunde ængstligt pibe,
 Jeg hviler ei før de angribe.
 Saa øved jeg dem i en Tid
 Af tre Nymaaner med stor Flid,
 Dg da de alting ret monn' fatte,
 Jeg strax paa Skibene dem satte;

Den tredie Morgen nu det er
 Fra den Tid, jeg kom her tilbage,
 Og før mit Værk jeg fuldendt seer,
 Knap trætte Krop kan Hvile smage."

„Thi bittert naged' det min Sjæl
 At høre Landets ny Uheld.
 Nys fandt man Hyrder sønderrevne,
 Som hen til Sumpen vare drevne;
 Strax jeg beslutter dristig Daad,
 Kun af mit Hjerte tog jeg Raad;
 Seg mine Svende underretter,
 Og paa tilvante Hest mig sætter;
 Og med det ædle Hundepar,
 Paa skjulte Veie, ved min Side,
 Hvor til min Daad ei Vidne var,
 Seg monne mod Uhyret ride."

„Du, Herre! kjender vistnok vel
 Kapellet hist paa høien Fjeld,
 Der fra hver Dens Kant sig viser;
 Sin Mesters djærve Land det priser.

Det synes lidet, fattigt, slet,
 Dog et Vidunder eier det:
 Guds Moder med sit Barn det pryder,
 Hvem de tre Konger Offer yder.
 Ud tredsindstyve Trin man gaaer,
 Før at man naaer dets steile Linde,
 Dog den, der svimlende den naaer,
 Han prøges ved sin Frelsers Minde."

„Dybt i det Fjæld, hvor Templet staaer,
 En Grotte man i Sigte faaer,
 Som nære Sump med Dug besprænger,
 Hvor end ei Himlens Straale trænger.
 Her boede Ormen, her den laa,
 Dg Dag og Nat sit Rov udsaae.
 Som Helveddragen faaes den lure
 Ved Foden af Gudshusets Mure.
 Kom da en Pillegrim derhen,
 Dg paa usalig Wei sig voved',
 Strax foer da frem Forræderen,
 Dg styrtebe sig gridst paa Rovet."

„Nu vandrer jeg ad Klippens Bei,
 For Christusbarnet knæler jeg,
 Og før den haarde Kamp begynder
 Jeg rensede min Sjæl fra Synder.
 Ved Altret jeg omgjorber mig
 Med blanke Vaaben stadselig;
 I høire Haand mit Glavind blinker;
 Saa gaaer jeg did, hvor Kampen vinker.
 Tilbage blier min Tjenertrop,
 Med hvem tilsidst jeg alt aftaler;
 Og svinger mig paa Hesten op,
 Og i Guds Haand min Sjæl befaler.”

Knap seer jeg mig i kjendte Egn,
 Før mine Hunde give Tegns;
 Og Hesten ræd i Veiret stiger,
 Og snyser og til Siden viger;
 Thi nærved ligger i en Fjold,
 Den giftige og fjendske Trolde,
 Og kvæger sig i Solens Varme.
 De flinke Hunde mod den larme;

Dog pilesnart de vendte om,
 Da fæle Gab imod dem griinte,
 Dg giftigt Pust fra Svælget kom,
 De, som Schakalen, frygtsom hvinte."

„Dog deres Mod jeg vækker snart;
 De falde an i heftig Fart,
 Imedens jeg mod Dyrets Lænder
 Med vældig Kraft mit Spyd udsender.
 Dog kraftløst, som den tynde Stav,
 Det springer fra Skjælpandsret af;
 Dg før jeg kan mit Rast gientage,
 Da vælter sig min Hest tilbage,
 For Basiliskens Dines Lyn,
 Dg Pustet af dens giftig Aande,
 Dg gjør et Spring ved dette Syn,
 Dg skrækkelig var da min Baande."

„Seg med et Spring fra Hesten var,
 Dg blottet Sværd i Haanden taer;
 Dog alle Hug forgjæves luse,
 De Klippepantseret ei knuse.

Alt Dragen har med Halens Magt
 Mig rasende til Jorden strakt,
 Alt vil dens aabne Svælg mig fluge,
 Dens vilde Tænder mod mig hugge,
 Da mine Hunde glubende
 Mod Dyrets Bug med hvasse Tænder
 Anfalder, saa det hylende
 Af en uhyre Smerte brænder.

Og før fra deres Bid det sig
 Løsriver, rasht jeg hæver mig,
 Min Fjendes Svagbed eftersporer,
 Og Sværdet ind i Brystet borer
 Til Hjaltet saa det skjultes plat.
 Det sorte Blod udbælder brat,
 Han synker. Af hans Vægt nedtynget,
 Jeg laa af svære Krop omslynget;
 Strax Sind og Sandser mig forgaae,
 Og da jeg atter stuer Dagen,
 Jeg mine Svende om mig saae,
 Og i sit Blod død ligger Dragen.

Det længe dulgte Bisalbs Røst
 Løb frit fra hver Tilhørers Bryst,
 Da Ridderen nu endte Galen,
 Den tifold stærkt gjenløb i Salen,
 Mod høien Loft et blandet Skrig,
 Af tusind Stemmer hæver sig,
 Selv Ordnenes Brødre høit begjære
 En Laurbærkrands til Heltens Ære;
 Og Folket vil taknemmelig
 Ham i Triumph til Staden føre,
 Da Fyrstens Pande rynker sig,
 Og stræng han fordrer agtsomt Dre.

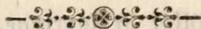
„En Drage herjede vort Land,
 Du slog den kjækt,“ — saa talte han, —
 „En Gud er Du blandt Folket vorden,
 En Fjende er Du af vor Orden;
 Og i Dit Bryst Du næret har
 En værre Orm, end Dragen var.
 Den Slange, som vor Sjæl forgifter,
 Som Tvedragt og Ulykke stifter,

Det er Gjenstridighedens Land,
 Der fræk modsætter sig al Orden;
 Og bryder Lovens stærke Baand,
 Den er det, som forstyrrer Jorden."

"Mod er og Mammeluffens Dyd,
 Men Ydmyghed en Christens Pryd,
 Thi hvor vor Frelser evig hædret
 Til Tjeners Ringhed sig fornødred',
 Der Fædrene har Grunden lagt
 Til denne Ordens Broderpagt,
 For tungest Pligt at iagttage,
 Og Egenwillie forsage.
 Dig jordist Roes var mere kjær,
 Thi vend Dig bort fra mine Blikke,
 Hvo Herrens Nag ei taalig bær',
 Er ikke værdig Korsets Smykke!"

Bildt lyder Hobens Larm og Skrig,
 Saa Huset ryster frygtelig.
 Om Naade bad den hele Orden,
 Dog — taus seer Ynglingen til Jorden,

Læus lægger han sit Klædebon
 Og kysfer strænge Mesters Haand,
 Og gaaer. Hiins Blikke ham ledsage;
 Da kalder han ham mildt tilbage,
 Og taler saa: „Omfaen mig, Søn!
 Den største Kamp Du nu har sægtet.
 Tag dette Kors; det er en Løn
 For Ydmyghed, som sig fornægted.“

Sangen om Klokken.

Vivos voco, mortuos plango, fulgura frango.

Haand paa Bærket, vakkre Svende!
 Fast i Jorden Formen staaer;
 Troe vi skulle snart erkjende
 Hvad vor Kunst og Kraft formaaer.
 Naar af Panden heed
 Sveden strømmer ned,
 Kommer Lønnen for vor Møie:
 Held og Lykke fra det Høie.

Til det, med Alvor vi berede,
 Et Alvorsord sig sommer vel;
 Naar Talen smukt kan Daaden lede,
 Vil Bærket stride frem med Held.
 Thi lader os med Flid betragte
 Hvad Stort den svage Kunst formaaer!

Den sløve Sjæl man maa foragte,
 Der ei sit Arbeids Tid forstaaer.
 Det er det jo, der Manden pryder,
 Og dertil fik han Viid og Aand,
 At i hans Indre klart det lyder
 Hvad selv han skaber med sin Haand.

Lager Bed af Fyrens Stamme;
 Dog ret tørt det være maa,
 At den sammenpræste Flamme
 Ind til Formens Bug kan flaae.
 Massen koger hvid.
 Hurtigt Linnets hid,
 At tilhobe det kan syde,
 Og den seige Malm maa flyde.

Hvad Haanden dybt i Grubens Indre,
 Bed Ildens Hjælp har bygt med Flid,
 Det skal med mægtig Klang erindre
 Fra Taarnet om vor fromme Tid.
 Det tone skal til fjærne Dage,
 Og røre mangt et jordisft Bryst;

Med den Forsagte skal det klage,
 Og blande sig med Andagts Røst.
 Hvad Skjæbnens dunkle Bærel bringer
 Paa skjulte Veie Støvets Søn,
 Det flaaer mod Malmets Krands og klinger
 Igjen herved med stærke Døn.

Hvide Bobler seer jeg springe,
 Herligt Malmen smelter alt;
 Til at flyde snart vi tvinge
 Måsserne med Askesalt.
 Klar skal Mosen staae;
 Intet Skum derpaa,
 At den rene Lyd vort Dre
 Af et reent Metal maa høre.

Thi med sin glade Hoitidsfang
 Det hilser mildt den hjære Spæde,
 Ledsfager fro hans første Gang
 Fra Intets Slum til Livets Glæde.
 Bag Tidens Slør hans Skjæbne staaer;
 Ei Glæden fjender han, ei Sorgen,

Og ængstligt Moderhjertet flaaer,
 Bevogtende hans gyldne Morgen.
 Med Pilens Fart bortflue igjen
 Hans skyldfrie Barndoms glade Dage,
 I Verdens Arm han styrter hen,
 Og fremmed vender han tilbage.
 Men herlig staaer, i Ungdoms Pragt,
 Et Englebilled fra det Hoie,
 Med tugtigt Blik, med uskylds Magt,
 Den hulde Jomfrue for hans Die.
 En navnløs Bemod griber da
 Hans Sjæl og tusind Længsler vækker;
 Med vaade Blik han flygter fra
 Hans muntre Brødres vilde Rækker;
 I hendes Spor han troligt gaaer,
 Et Smil for ham er Livets Lykke;
 Den bedste Blomst, i Engen staaer,
 Han plukker, hendes Barm at smykke.
 O, milde Haab! O Kjerlighed!
 O, vore første søde Drømme,
 Da i et Hav af Salighed
 De glædedrukne Hjerter svømme!
 O, hvi bortile I saa sage,
 Den unge Elstovs gyldne Dage!

Hvor de brune Piber gløde!

Rækker mig en Prøvestof!

Naar den dækkes af den røde

Hud af Glas er Massen nok.

Stoffen op igjen!

Troligt viser den

Om det blander sig derinde

Smukt det Haarde med det Vinde.

Thi hvor det Milde med det Strænge,

Hvor Haardt med Blødt sig monne mænge,

Der giver det den rette Klang.

Thi prøve hvo sig evigt binder,

Om Hjertet Bei til Hjertet finder;

Vor Ruus er kort, vor Anger lang.

Yndigt snoer om Brudens Loffer

Sig den friske Somsfruekrands,

Naar de klare Tempelklokker

Kalde lydt til Festens Glands;

Men den skønne Dag bortfalder
 Og saa Livets skønne Vaar;
 Bæltet løses, Gløret falder,
 Og den søde Drøm forgaaer.

Snart Lysterne isne;
 Dog Venskab maa blive;
 Og Blomsterne visne,
 Og Frugterne drive,
 Da styrter han ind
 I Gyslernes Larne,
 Blandt Kummer og Harme,
 Med forrigfuldt Sind;
 Maa søge og lede,
 Maa stræbe og svede;
 Vil vove og vinde,
 For Lykken at finde,
 Og til ham strømmer Betsignelsens Fylde,
 Og Rigdom opbygges paa Loft og paa Hylde,
 Og snævert ham tykkes det fædrene Huus.
 Da raader derinde
 Den huuslige Kvinde,
 Og hysler med Lyst.

Snart Pigen hun lærer,
 Snart Dyden hun nærer
 I Ynglingens Bryst.
 Det Bedste hun søger
 Med ængstelig Flid,
 Og Godset forøger
 Med ordnende Tid,
 Og tænker alene hvad Huset kan baade,
 Og dreier om Tenen de snurrende Traade,
 Og samler med Flid i det glindsende Skriin
 Den snehvide Uld og den skinnende Liin;
 Og stedse forstaaer hun, den huuslige Qvinde,
 Det Yndiges Krands om det Gode at vinde.

Men med Glæden i Hjertet staaer
 Manden og overtæller sin Lykke;
 Og saa vidt, som hans Die naaer,
 Skuer han Huse, som Rigdom opfylder,
 Skuer han Træer, som Høsten forgyllder,
 Bugnende Lofter og Lader, som dølge
 Himlens Betsignelse, Agre som Bølge;
 Og han raaber med pralende Mund:

„Hast, som Jordens evige Grund,
 Staaer mod Ulykkens Magt
 Nu mit Huses Pragt!“
 Men et evigt Forbund foragter
 Med de Død'lige Skjæbnens Magter,
 Og med Hast strider Ulykken frem.

Nu kan Støbningen begynde;
 Keen er Formen, glat og skjøn;
 Men før vi det lade rinde,
 Beder en andægtig Bøn:
 „Huset vogte Gud!“
 Støber Tappen ud!
 Rygende den brune Lue
 Strømmer gennem Formens Bue.

Belgjørende er Ildens Magt,
 Naar først den er i Lænker lagt,
 Thi Alt, hvad Mandens Kunst formaaer,
 Ved denne Himmelfraft han naaer.
 Men grusomt er dens Raseri,
 Naar den med Magt har sprængt sin Kjæde,

Og, som Naturens Datter, fri,
 I egne Spor den sees at træde.
 Se os, naar sit Fængsel den forlader,
 Og igjennem folkopfyldte Gader
 Vælter den uhyre Brand!
 Thi hvad Manden skabe kan
 Fjendste Elementer hader.
 Høit fra Skyen
 Strømmer Regn og Frugtbarhed;
 Høit fra Skyen
 Styrtede Lynets Pile ned.
 Hører I det hist i Taarnet knage?
 Det er Stormene, som brage.
 Blodig rød
 Svælver sig den dunkle Himmel;
 Det er ikke Dagens Blød!
 Hvilken Stimmel!
 Over Spirets Top
 Hvirvler Røgen op;
 Over Gaden lange Rækker
 Høit sig Ildkolonnen strækker;
 Snel, som Vinden, frem den skyder;
 Som af Dødens Svælg det skyder;

Luften gløder; rædsomt lyder
 Slutters Jamren, Modres Klage
 Stolper falde, Bjælker knage;
 Alt ing iler, frelser, flyer;
 Klar som Dagen Natten brænder,
 Og igjennem tusind Hænder
 Sprøiter Vand i Hvirvelstyer;
 I de mørkebrune Luer
 Luder Stormen høit, og vild
 Griber den uhyre Ild;
 Suser frem i mørke Bugter,
 Falder i de tørre Frugter,
 I den kornopfyldte Lo;
 Og, som om den vilde true
 At bortrive Jordens Bold,
 Raser med utæmnet Bold,
 Den med Brag mod Himlens Bue.
 Da forstummer Mandens Raab;
 Uden Haab
 Viger han for Skjæbnens Dom;
 Kold og stum,
 Staaer han ørkesløs og stuer
 Alt sit Gods forgaae i Luer.

Dyrger staae
 Af Ruiner,
 Og i Bruset Stormen hviner;
 I de øde Vindueshuler
 Rædsel truer;
 Og fra høien Himmel stuer
 Skyen ind.
 End et Blik
 Sender Manden
 Hen til Graven,
 Hvor hans Guds i Røg forgik;
 Da griber han til Vandringstaven,
 Og i hvor tung hans Lod end var,
 En venlig Trøst det dog skal være,
 At naar han tæller sine Kjære,
 Af dem han Ingen mistet har.

Alt i Jordens Skjød det flyder;
 Nu er Formen fyldt med Flid;
 Han kun veed, som hisket byder,
 Om det lønne skal vor Tid.
 Brødre, o hvis nu
 Formen gif itu!

Men maaskee har allerede
Lungt os truffet Himlens Brede.

Hvad vi har skabt med Ild og Lue,
Vi Jordens dunkle Skjød betroe;
Til det betroer og Bonden fro
Sin Sæd, og haaber snart at se
Betsignelsen af Støvet groe.
En bedre Sæd vi ofte følge
Med Graad paa Kind i Gravens Fred,
Og haabe, at i Livens Følge
Den spire maa til Salighed.
Høit paa Taarnet
Bemodsfuld
Toner Kloffen
Over Muld,
For til Maalet at ledsage
Vandrerer med stille Klage.
Ak, det er den hulde Dvinde,
Ak, det er den ømme Moder,
Som det strænge Orkus' Harme
River bort af Mandens Arme,

River fra de spæde Smaa,
 Som hun fødte, som hun saae
 Bore ved sit ømme Bryst,
 Fuldt af salig Moderlyst,
 Af, de brast, de brast, de søde
 Baand, som Elskov knyttet har,
 Thi hun hviler blandt de Døde,
 Hun, som Husets Moder var!
 Gi hun lysler meer derinde;
 Hendes Blik ei vaager meer;
 Men en kold, en fremmed Qvinde,
 Glutterne med Mismod seer.

Medens Malmets Kjøles, søger
 Hvile fra det strænge Slid;
 Frit, som Fugl paa Qvisten spøger,
 Følge hver sin egen Tid.
 Vinker Stjerneglædes,
 Fro til Leeg og Dands
 Skhynder Svenden sig saa fage;
 Mester maa sig evigt plage

Muntert stærne Vandrer iler
 Did, igjennem vilde Skove,
 Hvor hans lune Bolig smiler.
 Brægende til kjendte Hytte
 Lammet søger
 Glatte Drens tunge Skarer
 Langsomt drage
 Til den vante Stald tilbage,
 Tungt man seer
 Bognen svaie,
 Kornbelæstet,
 Høit sig hæver,
 Lystigt svæver
 Broget Krands.
 Og de muntre Høstfolk ile
 Froe til Dands.
 Stille vorder Torv og Gade;
 Rundt om Arnen's muntre Lue
 Hufets Folk fortroligt samles,
 Og med Krogen Porten lukkes.
 Mørket dækker
 Jordens Glade,
 Men den fromme Borger skrækker
 Natten ei,

Som den Dnde grusomt vækker;
 Lovens Die vaager paa hans Bei.

Himlens Datter, hulde Orden!
 Du hvis Haand har her paa Jorden
 Baandet om vor Samsfund bundet,
 Stolte Stæder har Du grundet,
 Kaldt den Vilde først fra Skoven.
 Lært hans Haand at føre Ploven;
 Og hvor, Himmelske! Du træder,
 Blomstrer Fred og gode Sæder;
 Ja, den ædle Jld Du tænder,
 Der for Fædrelandet brænder,
 Flittigt røres tusind Hænder;
 Hammer, Plov og Meisel gaaer;
 I den travle Brimmel fjender
 Man hvad samlet Kraft formaaer.
 Svend og Mester stræbe trygge,
 Hver ved egen Syssel fro;
 Under Frihedstræets Skygge
 Finder Kunsten Ly og No.

Daad en Borgers Pryd her være,
 Velstand Lønnen for hans Slid;
 Majestæt er Drottens Ære,
 Bondens Hæder gavnlig Slid!

Fred, Du Hulde!
 Søde Gendragt!
 Svæver, svæver
 Kjærligt over denne Stad!
 Aldrig, aldrig Dagen komme,
 Da de vilde Krigens Horder
 Denne stille Dal betræde,
 Da vor Himmel,
 Hvor en venlig Aftenrøde
 Straaler mild
 Skal i rædsomt Gjenstik gløde
 Af betrængte Stæders Ild!

Formen vil vi sonderbryde,
 Thi dens Hensigt er fuldbragt,
 At vort Døie maa sig fryde
 Ved det skjønnede Billeds Prag.

Hamrens tunge Fald
 Knuse Verets Skæl,
 Og af Gravens dunkle Rige
 Vil forklaret Klokken stige

Kun Mesteren kan Formen brække,
 Til rette Tid, med kyndig Haand;
 Men Ve, naar selv i Flammebække
 Ildmalmen sprænger sine Baand!
 Blindt rasende med Tordenstemme
 Sit snævre Huus den knuser vild,
 Og som af Helvedsvælgets Gjemme,
 Udspyer den Rædsel, Død og Ild,
 Hvor blinde Kræfter sammenstøde,
 De skaber ei, men lægger øde;
 Hvor Folket bryder sine Baand,
 Bortviger Landets gode Aand.
 O, Ve, naar midt i vore Stæder
 En lønlig Oprørsnift er lagt!
 Da sprænger Folket sine Kjæder,
 Og søger Hjælp i egen Magt.
 I Hornet Oprørsaanden tuder,
 Høit gjalder Klokken over Land,

Dg den, der ellers Fred bebuder
Bebuder Borgerkrigens Brand.

„Frihed og Eighed!“ Alle raabe;
Den stille Borger drager Sværd;
Man samler sig i tætte Hobe,
Dg rundt om gaaer en Morderhær.
Af Ulvens Grumhed Qvinden brænder,
Hun driver Spot med Død og Gru,
Dg sliber med Hyænenes Tænder
Sin slagne Fjendes Bryst itu.
Ei noget helligt er paa Jorden;
Oploft' er alle fromme Baand;
Den Onde svinger Magtens Torden,
Dg Lasten hæver høit sin Haand.
Den Dødsens er, som Løven vækker,
Af Tigrens Klo kom Intet frie,
Men skrækkeligst af Alt, som strækker,
Er Mennesket i Raseri.
Se den, der Lysets Fakkelt tænder
For Pøblen, der er evigt blind!
Den lyser ei, den voldsomt brænder,
Dg Land og Stæder styrte ind.

Se hvor den metalne Kjerne
 Frem af Skallen, blank og reen,
 Straaler, som en gylden Stjerne,
 uden Brøst og uden Meen.
 Mellem Hjælm og Krands
 Spiller Solens Glands,
 Og det nette Skjold skal bære
 Vidne til sin Kunstners Vre.

Herhen! Herhen!

I vakre Svende, slutter Hoben,
 At vi kan vie den ved Daaben;
 Concordia jeg nævner den.
 Til stille Andagt skal den samle
 I Fred de Unge med de Gamle.
 Ja, dette være nu det Kald,
 Hvortil Du blev, at høit Du skal
 Hen over lave Jordliv svæve
 I Himlens rene Wther frem,
 Hvor Lordner deres Stemme høve,
 Og grændse nær til Stjerner's Hjem.

En Røst Du være fra det Høie,
 Saa reen, som klare Stjerner's Klang,
 Der deres Skabers Magt ophøie,
 Dg lede Aarets stille Gang!
 Kun fromme Alvorsord vi høre,
 O Klokke, fra Din Sølvmond,
 Dg med Dit Vingeslag berøre
 Du Tidens Flugt fra Stund til Stund!
 Selv manglende et sølsomt Hjerte,
 Du laane Skjæbnen Dine Ord,
 Dg følge gjennem Fryd og Smerte
 Bor Levnets Vexel her paa Jord!
 Dg som Din Tunge's Lyd bortrinder
 For Dret og ei høres meer,
 Du lære os, at Alt forsvinder
 Hvad under Solen Diet seer!

Strammer Louget, Klokken stige
 Frem til Lyset af sin Grav,
 For at boe i Sangens Rige,
 I det store Ætherhav!

Trækker nu med Magt!
 Se, det er fuldbragt!
 Glæde i vor Stad den være!
 Fred dens første Tone være!

Den qvindelige Værdighed.

Ewig bør Qvinderne Væge og Hæder!
 Jorden de smykke med himmelske Glæder,
 Flette os Kjærligheds hellige Baand.
 Tugtigt, som Gratier, veed de at nære
 Flammen, der brænder for Dyd og for Væge,
 Dybt i vor Barm med velgjørende Haand.

Mandens Kraft mod Sandheds Skranke
 Stormet med utæmmet Vold;

Raftløst tumle sig hans Tanker,
 Bilde Eidenstavers BOLD.
 Stedsse tyer han til det Fjerne;
 Aldrig slukkes Hjertets Brand;
 Selv paa Himlens sidste Stjerne
 Sine Dnsker søger han.

Men med fortryllende Blikke tilbage
 Beed ham den yndige Dvinde at drage,
 Løser Forsørelsens hildende Garn;
 Kjærligt opdraget i skybløse Glæder
 Er hun, med fromme, blufærdige Sæder,
 Moder Natur! dit fortroligste Barn!

Frem med fjendtlig Stræben iler
 Manden blindt paa Livets Bei;
 Aldrig standser, aldrig hoiler
 Han, thi Dnsket hoiler ei.
 Hvad han skaber, han nedbryder;
 Evtigt verke Vyst og Harm,
 Thi Begjærlighedens Hyder
 Waager stedsse i hans Barm.

Mere tilfreds med de stillere Dyder,
 Roserne, medens de blomstre, hun bryder,
 Pleier med moderlig Kjærlighed dem;
 Friere i sit indskrænkede Rige,
 Større, end han, der behersker tillige
 Kundskabens Lande og Digtningens Hjem.

Stolt og tillidsfuldt han smiler;
 Aldrig i hans kolde Bryst,
 Naar ved Hjerte Hjertet hoiler,
 Boer den rene Himmellyst.
 Sjæles Verel ei han fjender;
 I hans Blik ei Taarer staaer;
 Og fra Livets Kampe vender
 Han tilbage dobbelt haard.

Men, som en Wolusharpe man hører,
 Selv naar den letteste Zephyr sig rører,
 Sitrer og Dvinden ved Tanken om Qual;
 Uengstet af Sorgernes Billede bærer
 Frygtsomt det elskende Hjerte og hæver
 Straalende Perler i Diets Krystal.

Der, hvor Manden hersker, gjælde
 Ingen Love; Trods og Magt
 Byde med forenet Vælde
 Svaghed Lænker og Foragt.
 Kjømpende foruden Hvile
 Vilde Vyster tumle sig,
 Og Charitterne bortile
 Ved den grumme Gris' Skrig.

Men med henrivende Ynde regjerer
 Kvinden i Sædernes Rige og lærer
 Ilden at dæmpe, der blusset saa vilbt;
 Lærer de Kræfter, som hadefuldt gløde,
 Sig i fortryllende Former at møde,
 Og hun forener hvad fjendtligt er flitt.

Trofskab.

Om Germaniens Scepter stred mod Ludvig af Bayern
 Friedrich af Habsburgs Æt, Keisere begge ved Valg;
 Men den austriske Yngling sveeg Krigslykken; han faldt i
 Fjendens Hænder, som ham tvang paa den blodige Mark.
 Med sin Throne han kjøber sig løs; sit Ord maa han give,
 For sin Fjende i Kamp mod sine Venner at gaae.

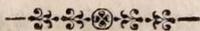
Men hvad fangen han lovede, kan han fri dog ei holde,
 Se, da iler paa Stand, Fyrsten til Fængslet igjen.

Dybt bevæget omarmmer ham nu hans Fjende, de verle
 Dagligt ved samme Bord Bægret med broderligt Sind;
 Arm i Arm paa det samme Straa nu Heltene hvile,
 Medens det blodige Had herjer det rasende Folk.

Bort med Friedrichs Hær maa Ludvig drage; sin Fjende
 Beder han tillidsfuld vogte hans Fædreearv.

„Saa, det er saa! Det er virkelig saa! Her staaer det i
 Brevet!”

Raabde Bispen i Rom, da han det Budskab fornam.

Hyrden og hans Hjord.

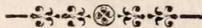
(Gaade.)

Jeg seer en Eng; paa Engen vandre
 Af hvide Lam en talrig Flok;
 Som nu de græsje med hverandre,
 Den ældste Gubbe saae dem og.

De ælbes ei; de drikke Livet
 Af samme evigfriske Vand;
 En trofast Hyrde blev dem givet;
 Dg Sølvhornet bærer han.

Dg ud af gyldne Porte driver
 Han dem hver Nat og tæller dem;
 Men stedse samme Antal bliver,
 Saa tit han dem og fører hjem.

En vagtsom Hund ham hjælper lede;
 Foran en munter Bøder gaaer.
 Hvo gjætter hvad den Hjord mon hedde?
 Hvem Hyrden er, som blandt den staaer?

Dykkeren.

„Hvem vover det, Riddersmand eller Svend,
 At dukke til Hvirvelens Bund?
 Et Bøger af Guld jeg kaster hen;
 Alt sluger det Afgrundens sorte Mund;
 Hvo atter det Bøger mig bringer tilveie,
 Hans skal det være; han maa det eie.”

Saa taler Kongen og kaster med Mag
 Fra Klippen, der høi og brat,

Medluder over Karybdens Trag,
 Det gyldne Bæger i Dymbets Nat.
 „Hvor er, jeg spørger igjen, den Kjække,
 Der vover mig atter det Bæger at række?

Men Riddre og Svende forfærdede staae
 Og stirre paa Bovernes Spil;
 Og Ingen til Hvirvelens Bund tør gaae,
 Og Ingen det Bæger fortjene vil.
 Da spørger Kongen for tredie Ginde:
 „Er Ingen, der agter det Bæger at vinde!“

Men Alle forstummede staae endnu;
 Da træder venlig og hjæk
 En Yngling af Kredsen med dristig Hu,
 Og Bæltet han slænger og Raaben væk,
 Og hele Skaren af Herrer og Fruer
 Paa den modige Yngling forbausset stuer.

Og som han nu triner til Randen hen,
 Og stirrer i Bovernes Larm,
 Udspyer Karybden med Brølen igjen
 De Bænde, den flugde med fraadende Harm.
 Med buldrende Røst, som naar Tordner brage,
 Den giver de skummende Bølger tilbage.

Og det syder og hviner i frygtelig Kamp.
 Som naar Vandet sig blander med Ild;
 Mod Himlen sprøiter den siskende Damp,
 Og Bølge paa Bølge fremstyrter vild,
 Og stønner i Stridens rædsomme Møde.
 Det var som om Havet et Hav skulde føde.

Dog endelig tier den vilde Strid,
 Og fort af det hvide Skum
 Fremgaber en Keone, saa dyb og viid,
 Som gif den til Afgrundens nederste Rum;
 Og ned gennem Tragten man seer hvor længe
 I Kredse de fraadende Bølger sig trænge.

Men hurtigt før Brændingen reiser sig,
 Den Yngling befaler sig Gud
 Og — rundt om høres et Rødselskrig! —
 Den Kjække fra Klippen styrter sig ud;
 Og pludselig over den dristige Svømmer
 Det flugende Havdyb dølgende strømmer.

Da tier det over det hele Sund,
 Kun i Dybet bruser det end,
 Og bævende lyder fra Mund til Mund:
 „Farvel, farvel, høihjertede Svend!“
 Og hulere, hulere døner Braget,
 Mens Skaren venter af Skræk betaget.

„Og kaster Du Kronen den samme Vei,
 Og siger: „Ham høre den til,
 Der bringer den atter!“ nei, Konge, nei!
 Gi saadan en Løn jeg fortjene vil.
 Hvad hylende Dybet dernebe bevarer
 Bist ingen levende Sjæl erfarer.

Saa mangt et Skib, som Karybden greb,
 Skjød ned i dens dybe Grav,
 Dg rundt spam Kjel og Master og Reeb
 Omkring paa det altopslugende Hav. —
 Men klarere som naar Stormene bruse
 Man hører dernede det stønne og susse.

Dg det syder og hviner i frygtelig Kamp,
 Som naar Vand sig blander med Ild;
 Mod Himlen sprøiter den sidstende Damp,
 Dg Bølge paa Bølge fremstyrter vild,
 Dg med et Bulder, som Himmelens Torden,
 Det vælter af Svælget og ryster Torden.

Dg se, af Havets brusende Barm
 Der hæver sig svanehvid
 En glindsende Nakke; man skuer en Arm,
 Der roer med Kraft og med rastløs Flid.
 Ham er det, og høit i hans Venstre blinker
 Det gyldne Bæger og fro han vinker.

Og aandende dybt og længe, han bød
 Velkommen den straalende Dag,
 Og tusinde Stemmer fra Fjældet lod:
 „Det er ham! Han blev ei i Hvirvelens Brag!
 Af Graven, af Rædslernes Hule berne
 Han kommer, undsluppen fra Bølgernes Brede.“

Han kom, omjublest af Vinder og Mænd,
 Og knælte for Drotten paa Stand.
 Og Bægret rakte han Fyrsten hen,
 Der vinked sin Datter, den Lillievand;
 Hun fylder det; Svenden med sittrende Hænder
 Det tømmer og saa til Kongen sig vender:

„Hil være dig, Drot! Hver glæde sig,
 Der aander paa Lysets Vel!
 Derne er Afgrunden skrækkelig;
 Og Mennesket friste de Eviige ei!
 Og aldrig det søge i Dybets Huler,
 Hvad naadigt med Nat og Rædsel de skjuler.“

„Sort vrinlede der i den dunkle Braa
 Uhyrernes brogede Hær;
 Den braabdede Rokke, den skjærende Haa,
 Og Hamren og han med det truende Sværd,
 Og graadigt strafte Polhypper i Harmen
 Imod mig de mange, vidtslyngede Arme.“

„Der hang jeg og var mig med Gysen bedidst,
 Forladt i den yderste Nød,
 Blandt Trolde det eneste solende Bryst,
 Derruede i Nattens rædsomme Skjød;
 Og dybt under Lyden af Menneskers Tale
 Blandt Udyr i Afgrundens skumle Dale.“

„Saa tænkte jeg angstfuld, da mykred' det frem,
 Dg rorde vel hundrede Led,
 Vilde trække mig ned i Rædslernes Hjem;
 Af Skræk forlod jeg mit Tilflugtsted;
 Men Strømmen med rædsom Bølge mig fatter,
 Dg fremfor Lyset den river mig atter.“

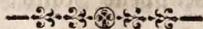
Saa taelde han; undrende Kongen tog
 Til Orde: „Dit Bægeret er,
 Men denne,” — en Ring af sin Finger han drog
 Af ædle Stene og Perler svær,
 „Er Din, hvis Du atter i Dybet nedstiger
 Og bringer mig Budskab fra Mørkets Riger!”

Det hører Prindsessen og englemild
 Hun beder med smigrende Mund:
 „Lad fare, o, Fader! det grusomme Spil!
 Lad hvile hvad hviler paa Havets Bund!
 Og kan I Hjertets Lyster ei tæmme,
 Saa lad nu Ridderne Svenden bestjæmme!”

Men Konningen kaster Bægret hen
 Med Magt over Klippens Rand:
 „Og hvis Du det bringer tilbage igjen,
 Du vorde den ypperste Riddermand!
 Og hende du hører saa kjerligt at bede,
 Du skal, som Brudgom, til Alteret lede!”

Med Himmelens Magt paa hans Hjerte det faldt,
 Han søelde sig kraftfuld og kjæk
 Og rødme saae han den skønne Gestalt,
 Og saae hende blegne og synke af Skræk;
 Da drev det ham mægtigt til Prisen at vinde;
 Han styrter sig ud over Klippens Tinde.

Vel hører man Boven komme og gaae
 Og Brændingen synger sin Sang,
 Med elskende Blikke hun stirrer paa
 De skummende Bølgers fredsende Gang;
 De bruse i Dybet, de bruse tilbage,
 Men aldrig for Lyset de Ynglingen drage.

Polykrates' Ring.

Han stod paa Kongeborgens Tinde,
 Og stued' veltilfreds i Sinde
 Paa Samos ned, sit skønne Land:
 Derpaa til Nilens Drot han vender
 Sig: „Dette Land min Magt erkjender;
 Jeg er en høistlykkelig Mand!“

„Ja, priis de milde Guders Raade,
 Thi over dem Du nu mon raade,
 Der fordem dine Eige var';
 Dog lever Gen, for dem at hævne;
 Ei lykkelig jeg kan dig nævne,
 For han sit Die luffet har.“

Dg næppe ender han sin Tale,
 For fra Miletos' fjærne Dale
 Et Budskab for Tyrannen staaer:
 „Lad, Herre! Dfferduste stige,
 Dg vind en Krands, Du Lykkelige!
 En Laurbærkrands omkring dit Haar!”

„Fra Hæren Polidor mig sender,
 Med Budskab: For hans tappre Hænder
 I Slaget faldt din Vindsmænd!”
 Dg af en Kobberskaal han drager —
 Den stumme Rødsel dem betager, —
 Et velkjendt Hoved frem paa Stand.

Med Gru tilbage Kongen viger,
 Dg med bekymret Blik han siger:
 „Sæt ei til Lykkens Huld din Lid,
 Betænk at paa de falske Bover
 Din Flaade svømmer, Stormen sover,
 Men kun den sover til en Tid.”

Hans Barselsord et Raab afbryder,
 En Jubel, som fra Rheben lyder;
 Forundret skuer han derned.
 Til Fædrehyften, tungt beladte
 Med fjærne Landes dyre Skatte,
 De masterige Snækker gled.

Forbausset raaber Gæsten: „Kjære!
 Dig synes Lykken huld at være,
 Men Lykkens Gunst er Skum paa Vand.
 End truer Dig med Krigen's Farer,
 Stridvante Kreters vilde Skarer,
 Alt nærme de sig Samos' Strand!“

Men hurtigt ind i Havnen skyder
 En Snække, pludseligt gjenlyder
 Om Borg og Stad et Jubelkrig:
 „Priis være Poseidaons Raade!
 En Storm har splittet Cretas Flaade,
 Til Ende er den hele Krig!“

Dg næppe kan sig Gjæsten fatte;
 „Ja, lykkelig jeg maa Dig statte,
 Dog maa jeg grue ved dit Held;
 Frygt Guders Avind; her i Livet
 Det blev ei Dødelige givet
 At tømme stedse Glædens Væld.”

Mig var og Lykkens Gunst bestjæret;
 Af Ven og Fjende var jeg æret;
 Mig fulgde Seiren overalt;
 Da tog de høie Guders Brede
 Min Søn, mit største Held hernede;
 Min Gjæld jeg Lykken har betaelt.”

„Dg vil du vinde Himlens Raade,
 Beed dem, der hist usynligt raade
 Om Smerte til din Salighed;
 Umueligt den med Glæden ender,
 Paa hvem med altid fulde Hænder
 Sin Yndest Lykken øser ned.”

„Men vil din Bøn ei Himlen høre,
 Da hoi til Vennens Raad dit Dre,
 Og kald Du selv Ulykken ned.
 Du er med Skatte rigt begavet,
 Tag den og kast den flux i Havet,
 Som meest dit Hjerte hænger ved!“

„Da svarer Hiin: „Dit Raad jeg ærer;
 Af al den Rigdom Den bærer,
 Er denne Ring min første Skat.
 Erynningen den offret blive,
 Om hun mit Held mig vil tilgive!“
 Han slænger den i Dybets Nat.“

Men næppe Morgenrøden smiler
 For ind i Kongeborgen iler
 En Fisker fro og taler saa:
 „Se, Herre! denne Fisk, dens Eige
 Blev aldrig fanget i dit Rige;
 Min ringe Skjænk Du ei forsmaa!“

Dg strax derefter Koffen triner,
 Med Glædens Smil i alle Miner
 For Drotten frem og siger: „Her
 Er Ringen, som Du pleier bære;
 I Fiskens Bug den laa, o Herre!
 Din Lykke uden Grændse er!”

Forfærdet bort sig Gæsten vender:
 „Ja, Himlens Brede jeg erkjender;
 I Dig ei meer en Ven jeg seer.
 Et Held, som dette, Fald bebuder;
 Fordærve vil' Dig alle Guder.
 Farvel, jeg tør ei døle meer!”

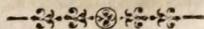
Til Lovgiverne.

Sætter forud, at Mennesket vil i det Hele det Rette;
Men i det Enkelte blot, regne I aldrig derpaa!

Naturens tre Aldre.

Liv gav Fabelen den, og Skolen har den affjælet;
Men Fornuften igjen giver den skabende Liv.

Broen.

(Gaade.)

Af Perler bygt en Bro sig hæver
 Høit over Søen sølbergraa;
 Saa stolt som den mod Himlen svæver,
 Man ingen før paa Jorden saae.

Hen under Broen Snekken iler,
 Saa trygt, som under Himlens Skyer;
 Paa ingen Fod dens Bue hviler,
 Dg naar man nærmer sig, den flyer.

Med Strømmen bliver den og soinder
 Igien, naar Vandet tørres hen,
 Hvem veed nu hvor man Broen finder?
 Dg hvem saa kunstigt hvælved den?

Grækenlands Guder.

Da Olympen Eder end tilhørde ;
 Da i Glædens lette Ledebaand
 Lykkelige Menneſker I førde
 Frem paa Livets Bei med kjærlig Haand,
 Guder fra de ſkønne Fablens Dage,
 Al, hvor var det anderledes da,
 Da Du hørde Hjertets ømme Klage,
 Venus Amathusia !

Da den rige Digtekunſt tilhylde
 Nøgen Sandhed med ſit Trylleſtor,
 Strømmed i det Skabte Livets Fylde,
 Og det føelde, der ei føelde før.
 For til Elſkøvs Barm den ømt at trykke,
 Man Naturen ſtørre Udel gav ;
 Allebegne ſaae man Guder ſmykke
 Jord og Himmel, Luſt og Hav.

Der, hvor nu for vore Vises Dø
 Død en Ildbold svæver op og ned,
 Styred da sin gyldne Karm den høie
 Helios i stille Herlighed.

Disse Bjerge fyldte Dreader,
 Hist Dryadens Røst fra Egen løb,
 Og af Urner yndige Naiader
 Klare Strømmes Sølsfum gjød.

Her i Stenen Lantals Barn forstummer;
 Laurbærtræet hist om Hjælp sig vred;
 Dette Rør forkyndte Zyrings Kummer,
 Denne Lund hvad Philomele leed.
 Bækken her modtog Demeters Taare,
 Da hun ei sin Datter fandt igjen,
 Og Cythere klagede saa saare
 Hist paa Høien for sin Ven.

For at glædes med de Dødelige
 Himlens Guder ned til Jorden drog;
 For at vinde sig en jordist Pige,
 Letos Søn til Hyrdestaven tog.

Om Heroer, Menneſter og Guder
 Slyngeð' Amor ſine Kjæder rundt,
 Og Heroer, Menneſter og Guder
 Hyldeðe i Amathunt.

Intet Savn og ingen ſorgfuld Tanke
 Bort fra Ederſ Templer Glæden blev;
 Glade ſkulle alle Hjerter banke,
 Thi den Glade Ederſ Slægtning blev.
 Helligt var det Skjønne da alene,
 Ingen Fryd den muntre Gud forſkjød,
 Hvor blufærdigt rødmende Kamene,
 Og hvor Huldgubinden bød.

Som Paladſer Ederſ Templer ſtege;
 Ederſ var det stolte Helteſpil,
 Naar ved Iſtmuſ' kronerige Lege
 Vognen torðneðe ad Maalet til.
 Yndigt freðsde livligt-ſkønne Dandſe
 Rundt om Ultrene paa grønne Mulð;
 Ederſ Iſfer ſmykked' Seierſtrandſe,
 Ederſ Lokker Kronenſ Gulð.

Jublen af den muntre Thyrsusvinger,
 Og af Pantherdyr et prægtigt Spand,
 Meldte lydt den store Glædens Bringer;
 Faun og Satyr tumlede foran;
 Om ham saaes i Dands Månader træde,
 Deres Jubel priisde Vinens Dyd;
 Vertens brune Kind bebuded' Glæde,
 Og hans Die sunkled: „Nyd!“

Intet Beenrad, græsfulgt at stue
 Til den Syges Seng med Leen kom;
 I et Kys udsluktes Livets Lue
 Og en Genius vendte Falken om.
 Ja, paa Orkus' strænge Domstoel thronde
 Sønnestønnen af en Dødelig;
 Og da Orfeus' ømme Klager toende
 Selv Megæra glemde sig.

Sine Glæder traf den glade Snygge
 Paa Elysiums Blomstereng igjen;
 Trofast Elsker vented' Elskovs' Lykke,
 Kamp og Vaaben vented' Kampens Ven.

Vinus' Harpe Klang, som før, i Lunden;
 I Alcestes' Arme sank Admet;
 Bennen har Drestes atter funden,
 Sine Pile Philoctet.

Større Løn den Stærkes Mod bevinger
 Til den haarde Kamp for Pligt og Dyd;
 Edelt Storværks herlige Fuldbringer
 Vinke Guder til Olympens Fryd.
 For de Dødes Igjenfordrer høie
 Orkus' stille Guder sig, og klart
 Leder Tvillingstjernen fra det Høie
 Gjennem Mørket Snekkens Fart.

Uk, hvor blev Du? Vend igjen tilbage,
 Du Naturens hulde Blomstertid!
 Ikkun Skjaldens vemodsfulde Klage
 Minder os om hine Dages Tid.
 Gensomt gennem Engen Bækken rinder,
 Ingen Gud mit Blik i Lunden seer;
 Af hiint lioligt Skjonne Billed finder
 Diet knap en Skygge meer.

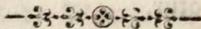
Alle disse Blomster maatte vige,
 Falde for den barske Storm fra Nord;
 For kun Een blandt Alle at berige,
 Svandt Olympens hele Gudchor.
 Sorgfuldt hist paa Himlens Hal mit Die
 Søger, af omsonst! Selene Dig!
 Sorgfuldt raaber jeg paa Mark og Høie,
 Ikkun Echo svarer mig!

Ubekjendt med Glæden, som den yder,
 Aldrig henrykt af sin Herlighed,
 Aldrig vaer den Mand, som den adlyder,
 Aldrig salig ved min Salighed,
 Følesløs, selv for sin Kunstners Gave,
 Død, som Slaget i et Pendeluhr,
 Svæver evig eens, som Tyngdens Slave,
 Den affjælede Natur.

For i Morgen atter at oprinde,
 Graver den i Dag sin egen Grav;
 Af sig selv paa samme Teen sig vinde
 Maanerne bestandigt paa og af.

Boret fra sit Ledebaand, ved eget
 Sving den sikkre Klode svæver om;
 Og Olympens Gudechor er vejet
 Hjem til Skjaldens Helligdom.

Ja, til deres Hjem de atter droge,
 Og alt Skjönt med dem forlod vor Jord;
 Alle Livets Farver de medtog,
 Os de leved' kun det bøde Ord.
 Revne løs fra Tidens Strøm de bleve,
 For det høie Pindus' Top at naae.
 Hvad udødeligt i Sang skal leve,
 Maa i Live undergaae!

Resignation.

Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
 Og mig tilsvøer Naturen ved min Bugge,
 En Vandringssti med Glædens Roser strøet,
 Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
 Dog skulde jeg kun Livets Torne plukke!

Run een Gang smiler Glædens Rosenbaar;
 Til mig den aldrig, aldrig meer vil smile!
 Der stille Gud med sænket Fakkell staaer,
 I Diet Graad, Gypresser i sit Haar;
 Han vinker mig; jeg maa fra Jorden ile!

O Evighed, Du er paa Rødsler rig,
 Og mørk er Banen, som jeg skal betræde!
 Det Gavebrev paa Fryd, man rakke mig,
 Det lægger jeg uaabnet ned for Dig;
 Paa Jorden kjendte jeg til ingen Glæde!

Dy til din Throne løfter jeg mit Blif,
 Og fordrer Ret, tilslørede Gudinde?
 Paa Stjernen hist det glade Rygte gif,
 At her af Dig, sin rette Løn man fik,
 Og at Du kaldte Dig Gjengjælderinde.

Her, sagde man, her venter Straffen paa
 Den Dnde, her skal Løn ei Dyden svige;
 Her skal Du blotte Hjertets skjulte Braa,
 Os lære Skjæbnens Gaader at forstaae,
 Og holde Regnskab med Ulykkelige.

Her finder den Forfulgte atter Freds
 Her endes Jammer, Anger, Savn og Klage.
 Et Gudebarn, som Sandhed blandt os heed,
 Som Mængden flyede, Faa kun kjendtes ved,
 Holdt Tøilen af mit raske Liv tilbage.

„Hiinside Graven lønner jeg igjen;
 Giv mig din Ungdom og din Ungdoms Glæder!
 Kun dette Løfte har jeg; tag det hen!
 Hiinside Graven lønner jeg igjen!” —
 Jeg gav min Ungdom og min Ungdoms Glæder.

„Giv mig din Laura! Hift paa fjærne Kyst,
 Hvor Glæden boer og Livets Smerter ende,
 Der bytter jeg din Dval med evig Lyst!”
 — Jeg rev min Laura af mit knuuste Bryst,
 Og græb og stjælv og bortgav hende.

Da raabde Verden til mig med Foragt:
 „Dit Gavebrev er stilet paa de Døde!
 Bedragerstken har Dig en Snare lagt;
 For Sandhed har hun Dig kun Skygger bragt;
 Du er ei meer, naar Du skal Lønnen møde!”

„Dg” — hvisled’ Spotteren, — „Du stoler paa
 En Fordom, Ven! som taber sig i Døden?
 Hvad monne disse Guder vel formaae,
 Som Mennesket i Vanvids Tummel faae,
 Dg skjænkbe Mennesket til Trøst i Nøden?”

„Hvad er den Fremtid, hvor Du stunder hen?
 Hvad er den Ewighed, Du taabligt priser?
 Ervoerdig kun, da Laage skjuler den!
 Kun Kjempefyggen af din Frygt, min Ven!
 Som Dig Samvittighedens Huulspeil viser.”

„Hvad er Dit Haab i al sin Glitterpragt,
 Udbeligheden, som Din Smerte lindrer?
 Kun Tryllespil af Fantasiens Magt;
 Kun Tidens Mumie, i Graven lagt,
 Som fra Hensmuldring Haabets Balsom hindrer.”

„For Haabets tomme Gjøglerier gav
 Du Livets visse Goder hen i Blinde;
 Ser tusind Aar og flere Døden taug;
 Kom vel et Lig tilbage fra sin Grav,
 Og meldte Dig om en Gjengjælderinde?“

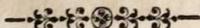
Jeg saae hvor Tiden rastløst skyndte sig
 Til dine Kyster, saae Naturen ligge
 Bag den paa Banen, som et visnet Lig;
 Fra Graven trosted ingen Dødning mig;
 Dog blev jeg fast i Tro og vakkled' ikke.

Dig har jeg Livets Fryd til Offer bragt;
 Hos Dig jeg venter nu min Løn at finde;
 Ei Mængdens Spot, ei Menneskers Foragt
 Har kunnet rolle Troen paa Din Magt.
 Nu fordrer jeg min Løn, Gjengjælderinde!

„Med lige Moderømhed elsker jeg” —
 Saa løb en Stemme, — „mine Børn tilbids;,
 To Blomster, Menneſte! miſkjend mig ei!
 To Blomster har jeg plantet paa Din Wei,
 Og Nydelſen og Haabet ere diſe.”

„Den, der har plukket Get af diſe To,
 Han vogte ſig, det Andet at begjære!
 Nyd hver, ſom ei har Evne til at troe!
 Den Lære trodſer Evighed, og hvo,
 Som Troens ſkønne Lillje fandt, undvære!

„Du haabede; det var Din Egn, min Ven!
 Din Tro var Glæden, ſom Du ſkulde ſmage!
 Den Fryd, man ſeer unyttet rives hen
 Af Tidens Strøm, den kommer ei igjen,
 Den bringer ingen Evighed tilbage!

Ved Aarhundredets Begyndelse.

Udle Ven, hvor aabner sig for Freden,
 Hvor for Frihed sig et roligt Hjem?
 Blodbestænkt Aarhundredet foer heden
 Blodbestænkt det Nye træder frem.

Løst er Baandet om Europas' Lande,
 Og de gamle Skikkelser forgaae;
 Nil og Rhin, selv Oceanets Bænde
 Krigens Ild at dæmpe ei formaae.

Tvende Folk, hinanden lig' i Bælde,
 Gribe efter Sceptret paa vor Jord;
 Og fra Zahras Sand til Nordens Fjælde
 Raser Kampens Gud med Brand og Mord.

Guld at yde dem, den Svage haster;
 Og, som Brennus i hiin Romersfærd,
 Paa Retfærdighedens Vægtstaa! kaster
 Franken stolt sit tunge Kobbersværd.

Sine Flaader slaaer den stolte Britte,
 Som Polypearme gjærrigt ud;
 Og dit Rige, frie Amphitritte!
 Nabnes kun og lukkes paa hans Bud.

Til Sydpolens ubekjendte Stjerner
 Gaaer hans Vei, ja selv til Nordens Iis;
 Lande, som et endløst Hav bortfjærner,
 Finder han, men ei et Paradiis.

Alt, forgjæves søges, aldrig findes
 Dette skønne, lykkelige Sted,
 Hvor om Friheds Tæse Krandsse vindes,
 Hvor det Skønne boer i evig Fred.

Stort er Jordens Omfang, Bølger bade
 Kyster der, hvor Cooker selv ei kom;
 Men paa denne grændseløse Flade
 Er for to Lyksalige ei Rum.

Til vort Hjertes Indre lad os rømme
 Bort fra Kampens Gny og Guldets Klang;
 Frihed findes kun i vore Drømme,
 Og det Skjønne blomster kun i Sang.

Jordens Deling.

Min skønne Jord, saa taelde fra det Høie,
 Olympens Drot, er Eders, Menneſker!
 For Eder ſkal hvert Kreatur ſig bøie,
 Thi deler Alt, ſom Brødre, mellem Jer.

Dg Alt, hvad Fødder havde, ſaae man løbe;
 Hver valgde ſig den Deel, ham ſyntes bedſt;
 Hiſt greb en Bonde efter Plov og Svøbe,
 Her ſøgte Adelsmanden Hund og Hefſt.

Mit Regem, ſkreg Prælaten, vil jeg pleie!
 Dg valgde ſig den ædle Moſelviin.
 Hans Majeſtæt ſlog Bom for Broer og Beie,
 Dg decreteerde: Tienden er min!

Dg da nu Alt var bortskjænkt allevegne
 Dg intet meer var uden Herre, kom
 Den fromme Digter hjem fra fjærne Egne,
 • Dg saae, at Alt var Andres Eiendom.

Ve mig, er intet, intet meer tilbage!
 Er ingen Plet for mig paa Jorden gjemt!
 Til Dig, min Fader! bærer jeg min Klage,
 Det Frommeste af Dine Børn blev glemt.

„Naar Du ei Phantasiens Land forlader” —
 Saa taelde Zeus, — „er Skylden da hos mig?
 Hvor var Du da man deelde Jord e n?” — „Fader!”
 Gjenmælde Digteren, — „jeg var hos Dig!”

„Dit Kaffyns Glands, o Herre! drak mit Dje,
 Mit Dre Dine Himles Harmoni;
 Tilgiv da, at jeg glemde i det Høie,
 At Sjælen ei for Støvet's Baand er fri!”

Da svared' Zeus: „Af hine Gavebreve
 Jeg intet Ord at slette ud formaaer;
 Men vil Du hos mig i min Himmel leve,
 For Dig, saa tit Du vil, den aaben staaer!”

Til Vaaren.

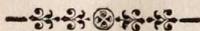
D Du, Naturens Glæde,
 Velkommen, skønne Dreng!
 Med dine Blomster alle,
 Velkommen paa vor Eng!

Ei, ei! hvor er Du atter
 Saa yndig og saa kjær!
 Vi skynde os saa glade
 For Dig at møde her.

Dg mindes Du min Pige?
 Ja, hende mindes Du!
 Her elsked' mig min Pige;
 Dg elsker mig endnu.

Om mangel Blomst til hende
 Saa bønligt bad jeg Dig;
 Dg nu jeg beder atter,
 Dg Du? — Du giver mig.

Thi vær, Naturens Glæde!
 Velkommen, skønne Dreng!
 Med Dine Blomster alle
 Velkommen paa vor Eng!

Lykken og Viisdommen.

Uenig med en Yndling, gram i Hu,
 Gik Lykken Viisdommen at finde.
 „Dig vil jeg give mine Skatte nu;
 Vær Du min Søster, min Veninde!“

„Med mine allerbedste Gaver har
 Jeg overøst ham fra hans spæde Alder;
 Men aldrig dog med dem tilfreds han var;
 Ja, gnidsk og karrig han endog mig kalder.“

Kom, Søster! og jeg flutter Pagt med Dig,
 Du plager Dig med Ploven træt og mødig;
 I Dit Skjød gyder jeg min Skat; for mig
 Og Dig den vist vil være overflødig.“

Sophia leer saa smaat ved disse Ord,
 Dg siger venligt, mens hun tørrer Panden:
 „Der gaaer Din Ven, som pønsker paa et Morb,
 Jeg trænger ei til Dig; forson Du Manden!“

Foryngelsens Kilde.

Tro mig, den er ei et Digt, bestandigt den virkelig vinker,
 Ungdommens Kilde. — Dg hvor? — Nu i den digtende
 Kunst.

De tre Ord.

Tre Ord jeg nævner, tre Ord af Bægt
 De gange fra Mund til Mund;
 Ei Ord blot fra Læben, de stige kjæft
 Fra Hjertets dybeste Grund.
 Alt Værd har det Menneſke tabt, der troer
 Ei mere paa diſſe tre vægtige Ord.

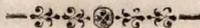
Frit ſtabbes Menneſket, frit det er,
 Om født ubi Trældom det blev;
 Agt ei paa Daarers raſende Færd,
 Agt ei hvad Pøblen bedrev.
 For Trællen, der høyer til Hævn ſin Hand,
 Du frygte, og ei for den frie Mand.

Og Dyden, den er ei et Mundsveir; man
 Kan ſtræbe at øve den;

Dg snubler end Mennesket, dog det kan
 Til det Gødtlige stræbe igjen.
 Dg hvad den Kloges Klogskab ei saae,
 Et barnligt Sind kan i Gensfold naae.

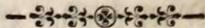
Dg en Gud der lever, en hellig Tid,
 Hvor flygtig end Menneskets er;
 Den virker høit over Rum og Tid
 Gvindelig, evig os nær;
 Dg om end Alt omskifter paa Jord,
 En rolig Vand i Omvevlingen boer.

Bevaer de vægtige Ord og lad
 Dem vandre fra Mund til Mund;
 Vel stamme de ikke udenfra,
 Men findes i Hjertets Grund.
 Alt Værd har det Menneske tabt, der troer
 Si mere paa de tre vægtige Ord.

Gaade.

To Spande seer man ned og op
 I samme Brønd at stige,
 Gaasnar den Ene svæver op
 Maa strax den Anden vige;
 De verle Begge rastløst om,
 Den Ene fuld, den Anden tom;
 Har Du den Ene for Din Mund,
 Den Anden er ved Dybets Bund;
 Og aldrig Du formaaer at nyde
 Paa samme Tid hvad Begge byde.

Capuciner - Prædiken

of

Wallensteins Leir.

Heisa! Tuscheya! Duldumdei

Det gaaer jo lystig; see her er jeg!

Er da det en Armee, der er Christen?

Er vi hos Tyrken, Anabaptisten?

Driver man Spot med Søndagen saa,

Ket som Gud kunde Chiragra faae,

Magted ei meer sit Slag at slaae?

Er det nu Tid til Drickelage,

Til Banketering og Høitidsdage,

Quid hic statis otiosi?

Hvad staae I og lægge Hænder i Skjød,

Krigsfurien løs ved Donau brod.

Falden er Bayrlands Formur og Skjold,

Regensborg er i Fjendens Vold,

Og her i Böhmen ligger vor Hær,

Pleier sin Bug, tager lidt sig det nær;

Bryder sig mere om Kro end om Krig;
 Hvæser heller sin Snabel end Sabel,
 Tumler heller omkring med en Terne,
 Eder før Dren, end Drenstjerne;
 Christenhed søger i Sæk og Uste,
 Men Soldaten kun fylder sin Tasse,
 Det er en Tid fuld af Taarer og Rød,
 Barsler og Tegner er paa Himlen at skue,
 Udaf Skyen blodig og rød
 Krigskaaben hænger den Herre Gud;
 Stikker Cometen, for os at true,
 Som et Riis af Vinduet ud.
 Et Klagehuus er den hele Jord,
 Kirkens Ark svømmer i Blod og Mord,
 Det romerske Rige — sig Gud forbarne! —
 Skulde nu hebde det romerske Arme.
 Rhinstrøm til Piinstrøm bleven er;
 Klosterhuus til øde Gruus,
 Bispedommer til Bispetommer,
 Abbedier og geistlige Stifter,
 Til Kapserier og Røverkloster.
 Og alle de signede tydske Lande,
 Til Glende er bleven forfandede!
 Hvoraf kommer det? det jeg Eder forkynnder;

Det kommer af Ebers Laster og Synder,
 Bederstyggeligheden og Hedningelivet,
 Officier og Soldat har sig hengivet;
 Thi Synden er den Magnet for sand,
 Der drager os Jernet ind i Land;
 Thi paa Synd der følger Svide,
 Som Graad paa Læg, som I vel vide;
 Efter U strax kommer Bee
 Det Ordenen er i U. B. C.
Ubi erit victoriae spes,
Si offenditur Deus, hvor skal man feire,
 Naar man skulker af Præken og Mess,
 For i Wiinkippen sig at leire.
 Qvinden i Evangelio
 Fandt den forlorne Pending jo!
 Saul og sin Faders Eselinder,
 Josef de vakre Brødre finder.
 Men hvo om Gudsfrugt, Tugt og Sæder
 Og Blufærd mellem Soldater leder,
 Kun saare lidet finder den,
 Tændte han hundrede Lygter end.
 Til ham, der præked i Ordenen,
 Løse vi hos Evangelisten, løbe
 Mellem Andre Soldaterne hen,

Gjorde Bod og lode sig døbe.
 Spurgte ham : **Quid faciemus nos,**
 Ut Abrahams Skjød kan oplades os ?
Et ait illis ; han sagde saa :
Neminem concutiatis !
 Naar I ingen plage og flaae.
Neque calumniam faciatis,
 Ingen beføre og lyve paa !
Contenti estote, og nøies saa
Stipendiis vestris, med den Sold, I faae,
 Dg alle onde Vaner forsage.
 Det er et Bud : Du ikke maa
 Den Herres Navn forsængelig tage !
 Men hvor høres blasphemere meer
 End her i det Friedlandste Krigsquarter ?
 Skulde for hvert Lyn og for hver Torden
 Som I affyre med Eders Mund,
 Klokkerne ringe Landet rund,
 Blev snart ei Klokker meer paa Jorden.
 Hvis for hver Ubøn, der udgaaer,
 Af ureen Mund, kun mindste Haar
 Af Jæsen faldt, hver inden Nat
 Da blev, som var han raget glat,
 Om han saa tyk en Pibst end har,

Som Absolons i sin Tid var,
 Josva dog ogsaa var Soldat,
 Kong David fælded' Goliath,
 Hvor staaer det da skrevet nogensteder
 De saa tog paa med Banden og Eder,
 Til hjælpe mig Gud! behøves jo
 Ei aabnere Mund, det jeg kan troe,
 End til Kreuz Sakerlot, men som det hedder
 Hvad Karret er fuldt af, gaaer over Bredder.
 Nok et Bud er, du skal ikke stjæle,
 Det I bogstavelig adlydt har,
 Thi Alting rane I aabenbar.
 For eders Greb og Ravneplo,
 For eders Kneb og onde Practikker,
 Er Pendingen ei i Lædikken sikker,
 Sa end ikke ufødte Kalv i Ro.
 I tage Egget og Hønen med,
 Hvad siger Præsten: **Contenti estote?**
 I Eders Commisbrød skal nøies med.
 Men hvor skal man Svendene rose, da
 Forargelsen kommer ovenfra.
 Som Lemmerne ere, er Hovedet med,
 Paa hvem han troer, heller ingen veed.

Semele,
i to Scener.

Personerne.

Juno.

Semele, Prindsesse af Theben.

Jupiter.

Merkur.

Handlingen foregaaer i Kadmus' Palads i Theben.

Første Scene.

Juno.

(Niger af sin Vogn, omgivet af en Sky.)

Bort med den vingede Vogn!

Junos Paaer, venter mig

Paa Cynthærons skyfulde Top.

(Vogn og Sky forsvinde.)

Vær hilset, Huus, Du Gjenstand for mit Hab,

Vær hilset, Dag, som jeg med Affky seer,

Forhadte Mure! Altsaa her er Stedet,

Hvor Jupiter min Egteseng besmitter
 Og det i Paashn af den kydske Dag!
 Her er det, hvor en Kvinde, hvor en Skabning,
 En Skabning kun af Støv fordrifter sig
 Til Tordneren at smigre af min Arm;
 Og holde ham ved sine Læber fangen!
 Juno, Juno, eensom
 Staaer Du og forladt,
 Paa Himlens Throne.
 Dffe Dine Ultre bære;
 Og for Dig man knæler hen.
 Hvad er uden Elskov Ure?
 Hvad er Himlen uden den?
 Ve, Dit stolte Sind at tvinge
 Maatte Venus sig af Skummet spinge;
 Hendes tryllende Blikke
 Mennesker og Guder bandt.
 Ve, Dit Held at forøde,
 Maatte Hermione føde,
 Og Dit Held forsvandt!

Er jeg ikke Gubernes Fyrstinde?
 Ikke Tordnerens Søster?

Ei Zeus' Athersterens Hustru?
 Stønner Himlens Aarer ikke
 Paa mit Bud, er ei Dlympens Krone min?
 Ha, jeg føler mig!
 Kronos' Blod i de udbødelige Aarer,
 Kongeligt soulmer mit guddommelige Hjerte!
 Hævn! Hævn!
 Skal jeg ustraffet haanes?
 Skal hun ustraffet blandt de evige Guder
 Raste Stridens Uble, kalde Gris
 I den glade, himmelske Sal?
 Forsængelige!
 Do og lær ved den stygiske Strøm,
 At stille det Guddommelige fra jordiskt Støv
 Din Kjæmperustning nedtrykke Dig!
 Din Frækhed
 Sønderknuse Dig!

Hævnpandsret

Stiger jeg ned fra det høie Dlymp.
 Søde, fortryllende,
 Smigrende Taler
 Haver jeg udtænkt.

Død og Fordærvelse
Lure i dem.

Hør, hendes Trin!
Hun kommer!
Nærmer sig den visse Fordærvelse!
Indhylb Dig, Guddom, i dødelig Dragt!

(Hun gaar.)

Semele.

(raaber ind paa Scenen.)

Alt daler Solen; iler mine Terner!
Med liflig Ambraduft at fylde Salen!
Strøer Roser og Narcisser rundt omkring;
Forglemmer ikke de guldbirkte Hynder! —
Han kommer ei endnu, og Solen daler! —

Juno,

(Styrter ind i en gammel Kones Stikkelse)

Hjiløved' være Guderne, min Datter!

Semele.

Ha! Waager — drømmer jeg! I Guder! Beroe!

Juno.

Hvad, skulde Semele vel have glemt
Sin gamle Umme?

Semele.

Beroe! ved Zeus!

Lad til sit Bryst Din Datter trykke Dig!
Du lever? Hvad har ført fra Epibaurus
Dig hid? Hvorledes lever Du? Du er
Bestandigt dog min Moder!

Juno.

Ja, Din Moder!

Før kaldte Du mig saa.

Semele.

Det er Du end!

Det vil Du blive indtil jeg har druffet
Af Lethes Glemfelsesdrif.

Juno.

Snart vil vel Beroe

Forglemmelse af Lethes Bande drikke;
 Af Lethé drikker Radmus' Datter ei!

Semele.

Hvordan, min Gode? Gaadefuld var ellers
 Din Tale ei, og ei saa dunkel før!
 Nu taler af Dig Dine graa Haars Mand;
 Seg, siger Du, vil ei af Lethé drikke?

Juno.

Det sagde jeg! Ja! Men hoi spotter Du
 Vel mine hvide Haar? Vel har de ei
 En Gud besnæret, saafom Dine Blonde!

Semele.

Tilgiv den Ubesindige! Hvor skulde
 Seg spotte Dine graae Haar? Wille mine
 Vel evigt følge blonde om min Hals;

Men hvad var det Du mumled for Dig selv
Saa sagte? — Om en Gud?

Juno.

Nu, sagde jeg

En Gud? Velan! de boe jo overalt!
At dyrke dem anstaaer den Svage vel.
Ja Guderne er', Semele! hvor Du er.
Hv! spørger Du mig?

Semele.

Glemme! Dog fortæl,

Hvad forde Dig herhid fra Epidaurus?
Det dog vel ei, at Guder gjerne boe
Om Semele?

Juno.

Bed Jupiter, kun det!

Hvad for en Ild foer gjennem Dine Rinder,
Da jeg ubtaelte Jupiter? Ei anderledes
End hiin, min Datter! — Skrækkelig nu raser

I Epidaurus Pesten; dødlig Gift
 Er hvert et Vandedræt; hvert Pust forbærvet;
 Sin Søn opbrænder Moderen; Brudgommen
 Sin Brud; de flammerøde Baal forvandle
 Den mørke Midnat til den lyse Dag,
 Og Klager hyle rastløst gennem Luften;
 Uendelig er denne Sammer! Harmsfuld
 Nedskuer Zeus nu paa det arme Folk.
 Forgjæves strømmer Dfferblod; forgjæves
 Nednæle Præsterne for Gudens Alter;
 Hans Drex ere dove for vor Klage —
 Derfor har mit haardtflagne Fødeland
 Sendt mig til Kadmus' kongelige Datter;
 For at bønfalde hende om at vende
 Hans Harm fra os; — Beroe, hendes Amme,
 Saa tænkte de, formaaer hos Semele
 En Deel, og Semele hos Zeus; meer veed
 Jeg ei; forstaaer end mindre hvad de meende
 Med det som Semele formaaer hos Zeus.

Semele.

(heftig og glemmende sig selv.)

I Morgen viger Pesten — siig dem det!
 Zeus elsker mig — i Dag end maa den vige!

Juno.

(Farer op, forbausket.)

Ha, er det sandt hvad Rhygtets tusind' Tunger
 Har pluddret ud fra Ida indtil Hæmus?
 Zeus elsker Dig, Zeus hilser Dig i al
 Den Pragt, hvori ham Himlens Borgere
 Beundre naar i Junos Arm han synker?
 Lad, Guder! lad nu disse graae Haar fare
 Til Orkus! Jeg er mæt af Livet nu!
 Kronion søøver i sin Guddomspragt
 Til hende ned, til hende, der engang
 Har diet dette Bryst. —

Semele.

O, Beroe! Han kom,
 En Yngling stjon, saa Ingen mere stjon
 Forlod Auroras Skjod, meer paradisst,
 End Hesperus, naar hon balsamist aander,
 Dg dyyper Lemmerne i Ætherglød;
 Hans Gang alvorlig, majestætist som
 Hyperions, naar Rogger, Pile, Bue
 Paa Skuldren flinge; som naar Sølvbølger

Af Oceanet hæve sig, omsvæved
 Hans Klædebon ham, Stemmens Melodi
 Var som en Sølvklang af flydende Krystaller,
 Meer tryllende end Orpheus' Harpeklang.

Juno.

Ha, Datterlil! Begeiftringsflammen hæver
 Dit Hjerte til et helikoniskt Soing!
 Hvad maa det Horte ikke have været,
 Og hvad det Seete, naar Grindringen
 Fremkalder en saa undersalig Bellyst?
 Men hvi fortier Du
 Det Kofteligste nu,
 Kronions Pragt, de røde Tordenfiler
 Der gjennem sonderrevne Skyer iler?
 Stor Skjønhed kan
 Prometheus og Deukalion have givet;
 Men Tordenfiler kaster ene han;
 Den Torden, som han lagde for Din Fod,
 Har gjort Dig til den Herligste paa Torden.

Semele.

Hvad siger Du? Her er ei Talen om
 En Tordner!

Juno (smilende.)

Dgſaa Spøg Dig Klæder vel.

Semele.

Saa himmelft, ſom min Jupiter var ingen
Søn af Deukalion — jeg kjender ingen Tordner.

Juno.

Ih, Kabryſot!

Semele.

Nei, Beroe! ved Zeus!

Juno.

Du ſværges?

Semele.

Ja, ved Zeus! ved min Z

Juno (med et Strig).

Du ſværges!

Semele (angſtigt.)

Beroe, hvad fattes Dig?

Juno.

Siig det endnu engang det Ord, der gjør
 Dig til den Usleste paa Jellus' Kreds!
 Usalige, det var ei Zeus!

Semele.

Ei Zeus!

Uffhyelige!

Juno.

En Bedrager var det,
 Fra Attika, der under Gudens Maske
 Bedrog Dig for Din Ære og Din Ufkyld.

(Semele segner om.)

Ja, styrkt kun hen, staa aldrig op igjen!
 Lad evig Nat Dit Lys opsluge, lad
 En evig Tausshed ruge paa Dit Dre!
 Bliv evigt her en livløs Klippeblok!
 O, Skjændsel! Skjændsel, der tilbageflænger
 Det kydske Daglys i Hekates Faan!
 Saa, Guder! Guder! saa maa Beroe
 Nu efter fexten lange, lange Aar
 Igjen see Radmus' Datter! Glad i Hu

Drog jeg fra Epidaurus, men med Skam
 Maa jeg til Epidaurus gaae tilbage. —
 Fortvivlelse medbringer jeg! — o, Sammer!
 Indtil en anden Oversvømmelse,
 Kan Pesten roligt vare ved, kan Liig
 Optaarne sig om Atlas Top, kan selv
 Det hele Hellas blive til et Beenhuus,
 For Semele formilder Gudens Brede.
 Bedragne er' vi Alle — jeg og Du;
 Og Grækenland og Alt. —

Semele.

(Reiser sig stiftende op og udstrækker Armene efter hende.)

Min Beroe!

Juno.

Fat Mod, mit Hjerte! End maaskee det dog
 Kan være Zeus — sandsynligt dog vel ei!
 Maaskee dog er det Zeus! Nu maae vi snart
 Erfare det. Nu maa han vise sig!
 Hvis ikke maa Du evig flye hans Spor
 — Maa give ham til Priis for Thebens Hævn.
 Se op min Datter, se Din Beroe
 I Diet, der medlidende sig aabner!

Hør, var det ikke bedst at prøve ham,
Min Semele?

Semele.

Bed alle Guder, nei!

Saa vilde jeg ei finde ham. —

Juno.

Dg vilde

Du lide mindre, naar i hange Tvivl

Du smægted' hen, og hvis det dog var ham?

Semele.

(Ejnter sit Hoved i Junos Skjød.)

Ne, det er ikke ham!

Juno.

Dg han fremstilled

Sig for Dig i den hele Glands, hvori

Olympen nogensinde saae ham? Hvad,

Min Semele! Dg vilde Du fortryde

Da at Du havde fristet ham? —

Semele.

(farende op.)

Han maa

Affløre sig!

Juno (hurtigt.)

Mit Barn, han tør ei synke

I Dine Arme, før han har affløret

Sig, derfor hør en trofast Ammes Raad;

Hvad Kjærligheden nu tilhvidsker mig,

Vil Kjærlighed fuldbringe — siig mig, Barn!

Naar vil han komme?

Semele.

Før Hyperion

I Thetis' Seng nedstiger loved han

At møde mig.

Juno.

(heftig og forglemmende sig selv.)

Hvad? Virkelig?

Han loved' det? — Igjen i Dag?

(fatter sig.)

Han kommer;

Og naar han elskovsdrucken nu udbreder
 For Dig at favne sine Arme, saa —
 Mærk Dig det vel, saa træder Du tilbage
 Som rørt af Lynet. Ha! Han vil forbauses!
 Men lad ham ikke længe, Barn, forbauses;
 Men vedbliv med et Blik saa koldt som Is
 At modstaae ham; langt mere vildt og hæftigt
 Vil han bestorme Dig; de Skjønnes Knibstthed
 Er kun en Dæmning, der tilbagepræsler
 En Bjergstrøm; og meer voldsomt brydes
 Da Bølgerne. — Derpaa begynder Du
 At græde — Jetteslægten kan han modstaae,
 Kan roligt see naar Typhæus' hundred' Arme
 Optaarner Osja paa Olymp, for ham
 At styrte fra den Throne, han har arvet, —
 En Skjønheds Taarer dog modstaaer han ei —
 Du smiler, sikkert overgaaer Disciplen
 I Wiisdom Lærevinden — ikke sandt? —
 Nu beder Du ham at tilstaae Dig en
 Kun lille, lille og uskyldig Bøn,
 Hans Omhed og hans Guddom at befegle. —
 Han sværger det ved Styr — ham binder Styr;
 Nu kan han aldrig slippe meer! — Du taler:
 „For skal Du ei omfavne denne Middie,

Før Du, i al din Guddoms-Kraft, hvori
 Du favner Kronos' Datter, favner mig.
 Lad, Semele, det ei forstrække Dig,
 Naar Du omgives af hans Guddoms Rædsler,
 Naar Ilden, der omflammer ham, naar Tordner,
 Der buldrer om ham, vil betage Dig
 Din Længsel efter at see Ønstet opfyldt;
 Det er kun tomme Rædsler, Semele!
 Og gjerne pleie Guderne at være
 Mod Menneſterne sparsomme med disse
 Saa smukke Herligheder. Bliv kun Du
 Standhaftig ved din Bøn, og Juno selv
 Vil stjele til Dig fuld af giftig Avind.

Semele.

Den Hæslige med hendes Drevine!
 Dit har i Elskovs Dieblif han klaget,
 Hvor hun ham plaged' med sin sorte Galde.

Juno.

(Forbittret, forlegen og assides.)

Ha, Dm! Fordærvelse for denne Spot!

Semele.

Hvorledes, Beroe! Hvad mumler Du?

Juno.

(Forlegen.)

Slet intet, Semele! mig plager og
Den sorte Galde — ofte maa et skarpt,
Et Strafblik gaae hos Elskere for Galde —
Dg Drevine er dog ei saa vilde. —

Semele.

O, fy dog, Beroe! de Hæsligste,
Der nogenfinde fandtes i et Hoved! —
Dg dertil Kinder gule, grønne, ret
En synlig Straf for giftig Nabryfot —
Jeg ynker Zeus, at denne onde Qvinde
Gi skaaner ham een Nat med denne ækle,
Uffkyelige Kjærlighed, med disse
Ekskyelige og urimelige Grillen —
Det er Ixions Hjul i Himmelen.

Juno.

(Raser frem og tilbage, i den yderste Forvirring og Brede.)
Gi meer herom!

Semele.

Hvad, Beroe, saa bitter?

Har jeg sagt meer, end der er sandt, sagt meer,
 End der er klogt?

Juno.

Du har sagt meer, end der
 Er sandt, og meer end klogt er, unge Kone!
 Ja, lykkelig Du kan Dig prise, hvis
 Gi dine Dines Blaa nedsmile Dig
 I Charons Færgebaad før Tiden, — viid,
 Saturnia har Altre end og Templer,
 Dg vandrer om blandt Dødelige — hun
 Gi hævner noget meer, end kaad Foragt.

Semele.

Hun vandre her som Vidne til min Lykke!
 Hvad siger det? — min Jupiter beskytter
 Hvert Haar paa dette Hoved. — Hvad kan Juno?
 Dog lad os tie derom, Beroe!
 Zeus maa jeg see i Dag i al hans Pragt,
 Om og Saturnia derover skal
 Til Orkus finde Veien —

Juno.

(Affides.)

Denne Wei

Vil vel en Anden finde sørend hun,
 Hvis end Kronions Lyn formaaer at træffe! —

(Til Semele.)

Ja, Semele! Saa briste hun af Rød,
 Naar Kadmus' Datter for al Hellas' Dine
 Dpfæver til Olympen i Triumph.

Semele

(Ietsfærdigt smilende.)

Saa mener Du, at man i Grækenland
 Vil høre hvor det gif med Kadmus' Datter?

Juno.

Ha! om man og fra Sidon til Athen
 Vil høre om en Anden! Semele!
 Guder vilde i Olympes Rige
 Knæle for Dig paa hans Bud,
 Og i Urefrygt de Dødelige
 Neie sig for Jettebanens Brud.
 Og i frygtfom Afstand —

Semele.

(Falder hende om Halsen)

Beroe!

Juno.

Ewigheber — gamle Verdner
 Vil i Marmorstrikt forklynde:
 Her tilbedes Semele!
 Hun den skønneste blandt Qvinder,
 Der nedtvang til sine Kyse
 Jordneren fra Himlens Sale
 Til den lave Jordens Kreds;
 Og paa Fama's tusindfold brusende Vinge
 Skal over Havet og Jorden det klinge.

Semele.

(Ude af sig selv.)

Pythia! Apollo! — Hvis dog han
 Blot kommer.

Juno.

Og paa dampende Altre vil
 Man ære Dig som en Gudinde.

Semele.

Bønhøre vil jeg dem, med mine Bønner
 Hans Brede mildne og i Taarer slukke
 Hans Lyn — og gjøre Alle lykkelige!

Juno.

(For sig selv.)

Arme Ting! Det vil Du aldrig kunne!

(eftertænkende.)

Snart smelter — dog at kalde mig affhyelig! —
 Nei! — Ned til Orkus med Medlidensheden!

(Til Semele.)

Fly kun, fly kun, min Kjære, at ei Zeus
 Dig mærker — lad ham længe vente Dig,
 At ret hans Længsel stiger.

Semele.

Beroe!

Dig Himlen har udåret til sin Stemme!
 Jeg Lykkelige! Fra Olympen ville
 Selv Guderne sig neie, — Dødelige
 Medknæle for mig i ærbødig Taushed —
 Lad kun, o lad — men jeg maa bort herfra!

(Her bort.)

Juno.

(Tubler og seer efter hende.)

O, svage, stolte, letbedragne Qvinde!
 Gdende Luer være hans Blikke,

Sønderknuselse være hans Kyse,
 Uveirstorm hans Dmsfavnelse Dig!
 Mennefskelige Lemmer taale ei hans
 Nærværelse, der Tordenen flynger!

Ha! (I rasende Henrykkelse.)

Naar det svage, det dødelige Legem
 Smelter under de flammende Arme
 Ligesom Sneen for Middagens Blod!
 Naar den Meeneder istedetfor hende,
 Bruden, den hulde, blødarmede, favner
 Egen Rædsel — hvor vil jeg med Jubel
 See fra Cythæron herover og frydes;
 Raabe herover at Lynet maa falde
 Ud af hans Hænder; sy dog, Kronion!
 Hvor dog Dit Favnetag er plumpt!

(Hun iter bort.)

(Symphonie.)

Anden Scene.

Den forrige Gat. Pludselig Klarhed.

Zeus (i en Ynglings Stikkelse.) Merkur (i nogen Afstand.)

Zeus.

Hør, Søn af Maia!

Merkur.

(Knæler med nedbøjet Hoved.)

Zeus!

Zeus.

Op, skynd Dig! Til!

Sving Dine Vinger til Stamanders Bred!

Der græder nu ved sin Hyrdindes Grav

En Hyrde — Naar Kronion elsker

Skal Ingen græde —

Kald hende, som er død, igjen til Livet!

Merkur.

(Staaer op.)

Et Vink af det almægtige Hoved fører

Mig bort i Hast, og i en Hast tilbage.

Zeus.

Hi! Da jeg svæved' hen til Argos, kom

En Dfferdamp mig dustende imøde

Fra mine Templer — det behager mig,

At Folket saa mig ærer — hæv din Vinge

Til Ceres, til min Søster — siig, at saa

Befaler Zeus, at i et halot Aarhundred

Hun skænker Argierne tusind' Fald
 Af Korn.

Merkur.

Med sittrende Lit

Fuldbyrder jeg din Brede, men med Jubel
 Din Hulb, Alfader! thi en Bellyst er det
 For Guder at lykfsaliggjøre, at
 Fordærve Dval. Befael, hvor skal jeg bringe
 Dig deres Tak — i Støvet, hieset nede,
 Hvad heller hieset i Olympens Sal?

Zeus.

Dernede i min Semeles Palads!

Afsted!

(Merkur gaar.)

Hun kommer ikke mig imøde,
 Som ellers, at modtage Himlens Drot
 Ved sit af Bellyst spulmende Bryst? Hvi kommer
 Mig ei min Semele imøde — Død,
 Og rædsom Daushed herster i Paladset
 Der larmed' før saa vildt og saa bacchantistt —
 Ei rører sig en Lustning — paa Cyntharon
 Sted Juno jublende — men hendes Zeus
 Vil Semele ei ile fro imøde.

(Pause; han bliver ved.)

Ha! skulde vel den Dndstabsfulde have
 Sig vovet i min Elstovs Helligdom?
 Saturnia — Cythæron — hendes Glæde —
 D Ahnelse! o Rædsel! — Semele!
 Dog Mod! Jeg er Din Zeus! Henveiret Himlen
 Skal lære det — at jeg, jeg er Din Zeus!
 Hvor er den Luft, der turde sig fordrifte
 Til den at plage, som Zeus kalder Sin? —
 Jeg spotter Ræker! — Semele, hvor er Du?
 Jeg længes efter at begrave mit
 Af Breden sværtbetyngte Hoved ved
 Din Barm, at lulle mine Sandser ind,
 At glemme Tømme, Roer og Bogn og synke
 I Nydelsen af salig Bellyst hen.
 D, Glædesruus, saa fød endog for Guder!
 D, lykkelige Ruus! Hvad er Uranos' Blod,
 Hvad Nectar og Ambrosia, hvad er
 Olympens Throne, Himlens gyldne Scepter,
 Hvad Almagt, Evighed, Udødelighed, en Gud,
 Foruden Kjærlighed?
 Den Hyrde, der ved Strømmens sagte Rislen
 Ved sin Hyrdindes Bryst forglemmer sine Lam,
 Misunder ikke mig min Tordenkile.
 Hun nærmer sig — hun kommer! — D Du Perle

Blandt mine Værker, Kvinde! værdig til
 Tilbedelse er den, der skabte Dig! —
 Jeg skabte Dig — tilbed mig — Zeus tilbeder
 For Zeus, der skabte Dig.

Ha! hvem i hele Væsenernes Rige
 Fordømmer mig? Hvor ubemærkt, foragttigt
 Forsvinde mine Verdner, mine Straaler
 Udstrømmende Stjerner, mine dansende
 Systemer, mit store Strængespil —
 Som det de Vise kalde! Hvor det Alt
 Er dødt imod en Sjæl!

(Semele kommer nærmere uden at see op.)

Zeus.

Min Stolthed! Min Throne et Støv! O Semele!

(Følver hende imøde; hun vil flye.)

Du flyer! Du tier! — Semele, Du flyer!

Semele.

(Støder ham tilbage.)

Bort!

Zeus.

(Efter en Pause fuld af Forbauselse.)

Drømmer Jupiter? Hvad? Vil Naturen

Gaae under? — Taler Semele saaledes?
 — Hvad, intet Svar? — Min Arm udstrækker sig
 Begjærligt efter Dig — saa banked aldrig
 Mit Hjerte for Agenors Barn imøde!
 Saa slog det ei ved Ledas Bryst! Saa brændte
 Ei mine Læber efter Danaes Kys,
 Som nu —

Semele.

Torræder, ti!

Zeus.

Hvad, Semele?

Semele.

Fly!

Zeus.

(Betragter hende med Majestæt.)

Jeg er Zeus!

Semele.

Du, — Du er Zeus!

Skjælv, Salmoneus, skrækkelig vil han

Tilbagefordre dette stjaalne Smykke,
Som Du bespotter — Du er ikke Zeus!

Zeus.

Om mig sig dreier hele Verdens Bygning
Dg kalder mig saaledes —

Semele.

Hvilken Spot!

Zeus.

(Mildere.)

Mit hulde Barn, hvorfra nu denne Tone?
Hvem er den Dnm, der har bortvendt Dit Hjerte?

Semele.

Mit Hjerte var kun dens, Du esteraber —
Tit komme Menneſter i Gudens Maske
At fange Qvinder — bort! Du er ei Zeus!

Zeus.

Du trobler; — Semele, — hvor kan Du troble
End om min Gubdom?

Semele.

(Bemodig.)

Var Du Zeus! Ei skal

En Støvets Søn berøre denne Mund!

Zeus er mit Hjerter helliget — D, var

Du ham!

Zeus.

Du græder, græder! Zeus er her

Dg Semele skal græde!

(Knæler ned.)

Dael, forlang

Dg slavisk skal Naturen synke ned

For Kadmus' Datter! Byd, og Strømme

Skat standse deres Løb; og Helikon,

Dg Kaukasus og Gynthus og Mykale,

Dg Athos og Rhodope skulle ved

Mit Almægtvink løsladte kysse Dal

Dg Eng, og dansse lig Sneflokker i

Den mørke Luft — besael, og Nord og Øst,

Dg Hvirvelvinden skal beleire den

Almægtige Trident,

Dg gjennemryfste Poseidaons Throne;

I Oprør stiger Havet og forhaaner

Bred, Dæmning, Lynet farer gennem Ratten,
 Og Pol og Himmel brage; Jordnen brøler
 Af tusind Struber, Oceanet løber
 Imod Olympen Storm — en Seierssang
 Drkanen fløiter Dig imøde — byd!

Semele.

Jeg er en Kvinde! Kun en jordisk Kvinde!
 Kan Mesteren vel ligge for sit Værk,
 Kan Kunstneren nedknæle for sit Billed?

Zeus.

Pygmalion tilbød sit Mesterstykke —
 Zeus knæler for sin Semele. —

Semele.

Staa op!

Staa op! O Ve mig arme, arme Pige!
 Zeus har mit Hjerte, kun en Gud jeg elsker,
 Og Guder spotte, Zeus foragter mig!

Zeus.

For Dine Fødder ligger Zeus!

Semele.

Staa op!

Zeus throner over høie Tordenkiler,
 I Junos Arm han lader haant om Drmen.

Zeus.

(Med Hæftighed.)

Ha, Semele og Juno! — Hvem
 En Drm?

Semele.

Hvor uudsigelig lykkelig

Var Kadmus' Datter, var Du Zeus — o Be!

Du er ei Zeus!

Zeus.

(Staaer op.)

Seg er det!

(Han udstrækker Haanden, en Regnbue staaer i Solen. Musikken
 ledsager Synet.)

Mig nu?

Kjender Du

Semele.

Stærk er et Menneske, naar Guder

Ham understøtte — Dig Saturnius
 Har kjær — kun Guder kan jeg elske. —

Zeus.

Hvad?

Endnu Du mener, at min Kraft er laant
 Af Guder, ikke medfødt? — Semele!
 Tit laane Guder Menneskerne Kræfter,
 Der gjøre Vel, men aldrig deres Rædser —
 Fordærvelse og Død er Magtens Segl;
 Og dræbende vil Zeus sig aabenbare.

(Han udstrækker Haanden. Braa, Ild, Røg og Jordstjælv. Musik
 ledsager baade nu og siden Trolddommen.)

Semele.

D, tag Din Haand tilbage! Naade! Naade!
 Det arme Folk! Du er Saturnius' Søn!

Zeus.

Letfærdige! Skal for en Qvindes Stiofsind
 Zeus dreie Klober, byde Sole staae?
 Godt, det vil Zeus! Tit har en Gubesøn
 Opridset Klippernes ildsvangre Bug,

Dog hans Kraft lammes inden Tellus' Stranker;
 Det kan kun Zeus!

(Han udstrækker Haanden — Solen forsvinder — det bliver
 pludseligt Nat.)

Semele.

(Styrter ned for ham.)

Almægtige! — O hvis Du kunde elske!

(Det bliver igjen Dag.)

Zeus.

Ha! Kadmus' Datter spørger nu Kronion
 Om han kan elske! Blot et Ord og han
 Uffører sig sin Guddom, bliver Kjøb
 Og Blod og døer og bliver elsket!

Semele.

Det gjorde Zeus?

Zeus.

Tal, Semele, eet Ord!

Apollo selv tilstod at det var saligt,
 At være Menneſte blandt Menneſter —
 Et Bink af Dig, og se, jeg bliver det!

Semele.

(Falder ham om Halsen.)

O, Jupiter, mig kalde Qvinderne
 I Epidaurus taablig og eenfoldig,
 Da elsket af den store Lordengud
 Jeg intet kan ubbede mig. —

Zeus.

De skulle

Besfjæmmes — Qvinderne i Epidaurus,
 Beed, Beed! — Ved Styr hvis grændsesløse Magt
 Selv Guden lyde — hvis Kronion nøler,
 Da skal mig Guden i eet Dieblif
 Nedtornde i Tilintetgjørelsen!

Semele.

(Subtende.)

Derpaa erkjender jeg min Jupiter!
 Du svoer — Du svoer og Styr har hørt Din Sed;
 Saa lad mig aldrig anderledes favne
 Dig, end —

Zeus.

(forstrækket, med et Skrig.)

Ulykkelige, ti, hold inde!

Semele.

End som Saturnia —

Zeus.

Ei!

Semele.

Favner Dig!

Zeus.

(Bleg, vender sig fra hende.)

For sildigt! — Det er talt! — Styr! — Du har bedet
Om Døden, Semele!

Semele.

Ha, elsker Zeus

Saaledes!

Zeus.

Himlen gav jeg for at have

Ei elsket Dig saa høit!

(Stirrer paa hende med kold Forfærdelse.)

Du er forloren!

Semele.

Zeus!

Zeus.

(Tæler forbittret med sig selv.)

Ha, jeg mærker nu Din Jubel, Juno!
 Forbømte Nid! — O denne Rose doer —
 O Be! — for Acheron for skøn, for kostbar;

Semele.

Saa er Du karrig med Din Herlighed!

Zeus.

Forbandet være denne Herlighed
 Der har forblindet Dig! — Forbandet være
 Min Storhed, der vil sønderknuse Dig!
 Forbandet, o forbandet være jeg —
 Forbi jeg byggede paa Støv min Lykke!

Semele.

Det er kun tomme Rædsler, Zeus! jeg frygter
 Ei Dine Trusler!

Zeus.

Saabelige Barn!

Gaa — siig Farvel for sidste Gang, for evigt
 Til Dine Lege søstre — intet, intet
 Kan redde Dig — Jeg er Din Zeus! Og dette
 Ei mere — gaa!

Gemele

Misundelige! Styr!

Du skal ei slippe mig!

(Hun gaar.)

Zeus.

Nei, triumphere skal hun ikke! — Gittre
 Skal hun! — og ved den Magt der gjør mig Himmel
 Og Jord til Skammel, vil jeg smedde hende,
 Den Onde, til det allersteilste Fjeld
 I Thrazien, med diamantne Lænker;
 Og denne Ged —

(Mercur viser sig i nogen Afstand.)

Hvad vil Din raske Flugt?

Mercur.

Fyrrig, vinget, grædende Tak
 Fra Støvets Børn!

198

Zeus.

Fordæro dem atter!

Merkur.

(Forbanset.)

Zeus!

Zeus.

Lykkelig skal Ingen være!

Hun døer!

(Tappet falder.)

